ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Kotol Petr\Rabit aneb Cesta někam a zas zpátky.pdb

PDB Name: RABIT aneb CESTA NĚKAM
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.7.2001
Modification Date: 16.7.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

R A B I T aneb CESTA NĚKAM A ZAS ZPÁTKY

V jednom podzemním brlohu žil rabit. Byl malinký a zbabělý, takže ze svého bytu skoro nikdy nevylezl. Vůbec většina rabitů nevylézala ven. Počkat... vy vlastně ani nevíte, kdo to jsou rabiti. No, znát je nemůžete, protože jak už jsem předeslal, ze svých podzemních brlohů skoro nevylézají. Nuže, je to takový pronárod malých, zbabělých, hnusných, špinavých, odporných a zákeřných potvůrek. Odedávna si bydlí ve svých páchnoucích zašpiněných domovech a o svět se nestarají. I náš rabit, jménem Magalhao, si spokojeně žvýkal žížaly a popíjel slimáky v nálevu do té doby, než...

KAPITOLA 1. : NEOČEKÁVANÁ ŽRANICE

Tehdy si náš Magalhao spokojeně ležel rozpláclý ve svém komfortním pařezu, který mu, jak jistě tušíte, sloužil jako pohovka, židlička i postel zároveň. Nikým a ničím nerušen dřímal se spokojeným úšklebkem na tváři, občas hlasitě říhl, protože bahenní žáby byly toho dne obzvláště chutně slizovité. Kdyby se podíval do komínu, což byla svislá nora, vyhrabaná kdysi nějakým neznámým živočichem, podivil by se, proč jindy tak nudná obloha září všemi barvami. Magalhao se do komínu obvykle nedíval, protože mu denní světlo dělalo špatně na oči, ale i tak by asi nedošel na to, že podivné změny spektra oblohy má na svědomí lítý souboj dvou magicuserů. Náhoda však podivným způsobem přivedla jednoho z těchto šílenců Magalhaovi do cesty.

Náhle podivně zahřmělo, země se zatřásla, a když si Magalhao protřel oči, uviděl tunel o průměru asi dvou metrů, ústící do jeho nory. První, co Magalhaovi prolétlo hlavou, byla vtíravá otázka, kdo mohl takový tunel tak rychle vykopat. K dalším úvahám se už nedostal, protože oním tunelem proletělo individuum v jakémsi divném obleku s kápí, pod níž svítily červené oči. Jakmile to dopadlo do nory, rychle vstalo a cosi zamumlalo, provázejíc to směšnou gestikulací směrem k tunelu. Do toho ještě stačil vběhnout jakýsi šašek v špičaté čepici a holí v ruce, ale to byla také jeho poslední chyba, jelikož se tunel v té chvíli neprodyšně uzavřel a jen přítomnost muže v kápi Magalhaovi dosvědčovala, že to všechno nebyl jenom sen, způsobený menší dávkou wiglového koření.
"Hnusný počasí," zahučel Magalhao, protože byl slušně vychovaný. Nenápadně přitom šátral po své oblíbené dýce.
"Tobě taky," odvětil neznámý a dodal: "Jsem nekromant Vandal. Doufám, že neruším?"
"Ani ne. Jmenuju se Magalhao Brzlík a návštěvy tady vidím rád," překonával se Magalhao ve lhaní. "Kde ses tu vzal?"
"Kouzlem 'Tunel' přece," zachechtal se nekromant. "Mám dojem, že vy rabiti moc o magii nevíte."
Magalhao přemohl nutkání zeptat se, co je to magie.

Následující hodinka uběhla v potlachu, kde nekromant sáhodlouze vykládal o jakési divočině na západě, směšných skřetech, dracích a ještě mnoho jiných báchorek. Magalhaa to už začínalo nudit, ale původní úmysl vyzkoušet ostří své dýky ihned zamítl, protože... byl zbabělý. Nekromant se zase vážně zabýval myšlenkou, zda by z Magalhaa nebyla dobrá zombie, ale nakonec došel k názoru, že z rabita nic dobrého být nemůže, natož zombie. Kochal se tedy chválou sebe sama v příbězích, jejichž vymyšlení mu toho dne šlo obzvlášť dobře.
"No, mohl bys jít, Vandale. Už bude noc. Ty spíš v noci, že jo?" řekl se skrytým opovržením Magalhao, zneklidněn myšlenkou, že by mu mohl nekromant zlikvidovat zásoby pikantních sušených roháčů.
"Den je noc a noc je den. Nekromant nikdy nespí," uchechtl se Vandal. "Ale noc je ještě daleko. Není ještě ani poledne." Načež si pobaveně přečetl Magalhaovy myšlenky. Ten sebou znepokojeně trhl, protože rabiti byli na psychická kouzla vždy citliví.
"Hele, Magalhao," řekl nekromant poté, co si přečetl v rabitově mysli touhu zabít všechno, co je slabší než on sám. "Nechtěl by ses občas vydat na menší výpravu na západ? Mohl bych ti pomoct a ty zas mě. Ne nadarmo se říká, že rabiti jsou nejlepší zloději na světě. A já jsem známý nekromant, ale i Magikům fušuju do řemesla. Znám západ jako své bo..." Náhle se zarazil, protože si vzpomněl, že své boty spolu s jinými drobnostmi prohrál v známé kupecké hospodě 'U trhlého koňa'. Následující pokus získat je zpět s pomocí magie dopadl neslavně, protože přítomný čaroděj, vtipně převlečený za obra, ho teleportoval přímo do hrobky v Mohylových horách. Nebyl si jistý, zda tam byl ještě větší puch, než v Magalhaově brlohu, nicméně získal tam dva věrné kostlivce, kteří mu pomohli zdržet jistého mistra magie,

který ho již delší dobu pronásledoval a který onoho rána tak neslavně skončil svou existenci pod povrchem zemským.
"Z toho nic nebude, kdepak," prohodil Magalhao po chvíli přemýšlení. Chodit venku po světle a skrývat se před skřety - a vůbec - všecko co potřebuju, mám tady doma."
Nekromant se zašklebil a teleportoval se nahoru.

Za několik dní se vyrušilo Magalhaa od večeře podivné zabušení na poklop jeho nory. Kdo to jenom může být, vrtalo rabitovi hlavou, když šplhal otevřít. S příbuznými se nesnášel, lidé o Rabitíně vůbec nevěděli a nekromant nevypadal na to, že by ho ještě někdy chtěl navštívit. Opatrně tedy otevřel vchod a překvapením sletěl dolů. Nad dveřmi totiž stála podivná bytost, jen o něco větší než Magalhao, ale daleko víc zavalitější a svalnatější. Příchozí měl rudé vlasy a dlouhý plnovous téže barvy. V jedné ruce držel něčím nacpaný vak, v druhé dřímal dvoubřitou válečnou sekeru. Seskočil dolů a choval se, jako by právě přišel domů. Magalhaovi blesklo hlavou, že to bude jeden z těch malých jeskynních lidí, žijících na západě, kterým se obecně říkalo pajzlové. Magalhao o nich slyšel mnoho příběhů, nyní však poprvé viděl jednoho z nich na vlastní oči.
"Zdar kámo," zabručel pajzl. "Hoď sem kus špeka a hlt šťávy. Jsem nenažranej jak vzteklej vlk. A hejbni hnátama. Jo, nadávaj mě Dablin podle mej axny." Brzlík roztřeseně přikývl a šel vyhrabat sušené krysy a načepovat kopřivovici. Pajzl se za chvíli cpal jak bernardýn a zapíjel to podle pravidla 'půl na půl'. Jako by taková pohroma nestačila, ozvalo se nové zabušení. Magalhao se už ani moc nedivil, když nad norou uviděl další dva pajzly.
"Já su Bablin a toto je Kilin" oznámil unaveně tlustý pajzl, který rabitovi po vstupu mírně zdemoloval vchod. Kilin zavětřil a podotkl: "Jak cejtim, Dablin se tu cpe jak prase. Všecko sežere." Načež se spolu s Bablinem rozběhli do kuchyně. Nervozita Magalhaa mírně vzrostla, ale ještě pořád se podivných příchozích neodvážil zeptat, co vlastně pohledávají v jeho noře.
Při třetím zaklepání Magalhao obrátil oči v sloup a doufal, že přišli jeho příbuzní uplatňovat nárok na část vybavení nory. Bohužel nad dveřmi našel další pajzly, tentokrát tři.
"Těbůh. Toro, Goro, Zoro" oznámil stručně mohutný pajzl s černým plnovousem a hnal se do kuchyně, následován svými druhy. Během další půlhodinky byl rabit nucen otevřít zásoby uzených krtků a své oblíbené slimáky v nálevu, za což ho pajzlové častovali slovy jako "To se nedá žrat" nebo "Taký hnus na moj pajšl". Magalhao se opravdu nenudil. Brzlíkův krevní tlak dosáhl největší hodnoty v okamžiku, kdy uslyšel nové bouchání. Rezignovaně otevřel poklop a pozoroval, jak se ČTYŘI (!) pajzlové hrnou dovnitř. Představili se jako Fakin, Glogin, Jogin a Brambur. Po tomto incidentu se Magalhao pokusil pajzly kolektivně otrávit vývarem z rulíku, ale bohužel nevěděl, že jsou vůči tomu imunní. Ne nadarmo se říká 'Má pajšl jak pajzl' a tak se našemu rabitovi dostalo pochvaly od Glogina, který řihl a zařval: "To je ogňová šňába! Doprdele, to je sila!". Načež Fakin zaskřehotal: "Na, chlemtej, rabe'". Zezelenalému Magalhaovi dalo hodně práce pajzly přesvědčit, že je abstinent, načež sklidil opovržlivé pohledy od těch, kteří ještě zůstali střízliví.

Poslední kapkou, která naplnila pohár Magalhaovy trpělivosti, bylo dunivé zabušení, které trochu zatřepalo i z celou norou. Rabit zavřískl a běžel vyhrabat lehké válečné kladivo, které zdědil po svém dědovi Bušibojovi Dralovi, který byl znám hrdinským činem, když právě s tímto kladivem při vyjednávání s východními skřety urazil vůdci jejich poselstva hlavu. Později se ukázalo, že to byl ve skutečnosti jejich král, samozřejmě převlečený, takže od těch dob měli rabiti od skřetů pokoj. Nyní mohlo toto kladivo ještě jednou sehrát svou roli v rukou Magalhaa Brzlíka. "Zabít! Zabít! Zabít! To nejsou pajzlové, to jsou h..." nedokončil výkřik, protože poklop se náhle zvedl a odkutálel stranou. Do místnosti skočili tři pajzlové a za nimi se levitací pomalu snášela známá postava v kápi na dno nory. Poté se poklop jakousi magickou silou vrátil na své místo.
"Eeeeh... Vandale... rád tě vidím," lhal jako obvykle Magalhao.
"Hnusný počasí, Brzlíku, tak co moji kamarádi? Neotravovali tě? A nesežrali ti zásoby?" chechtal se nekromant.
"Jenom pro úplnost, tihle dva mladí jsou Bifoj a Bifuj. A tohle je pajzl, kterého si vážím, sám Borin Sekera." Borin Sekera, obrovitý pajzl v netypicky čistém oblečení, stříbrným štítem a válečnou sekerou s pozlacenou rukojetí popsanou pajzličími runami, kývl hlavou.
"A... Co tě sem ..." Magalhao sebou trhl.
"Chceš vědět, co to všechno znamená, a ještě víc, abychom odtud vypadli, že?" zašklebil se nekromant. "Neměj strach, vypadnem, ale ne sami," dodal tiše. Vešel do kuchyně a zařval: "Prasata!". Těch pár pajzlů, kteří byli ještě schopni tančit po stole, okamžitě přestalo a ztichlo. Ti, co leželi pod stolem, byli donuceni kopanci svých kamarádů vzbudit se a rychle vylézt. Bablin hbitě a nenápadně spolkl zbytek krysy a Glogin se pokoušel stát rovně. Všichni se snažili rychle vystřízlivět. Jediní, kdo se tiše chechtali, byli Bifoj a Bifuj. Borin zachovával kamennou tvář.

Poté, co se podařilo uvést přítomné pajzly do vnímání schopného stavu, uklidil Vandal kouzlem 'Zamet' nádobí do nejbližšího rohu nory. Potom usedl ke stolu a ujal se slova.
"Budu stručný. Sešli jsme se tu k výpravě, ze které se někteří..." načež se rozhlédl po místnosti a opravil se: "ze které se mnozí z vás už nevrátí." Udělal dramatickou pauzu, aby dal čas nepříliš inteligentnímu Magalhaovi srovnat si vše v hlavě. Ten chtěl hlasitě protestovat, ale zaskočil mu v krku slimák, kteréhosi konečně nenápadně 'urval' pro sebe, a tak musel nedobrovolně mlčet.
"Náš přítel, zloděj rabit Magalhao Brzlík mladší z Rabitínských Děr za Řekou byl tak laskav a nejenže nás bude při této výpravě doprovázet, ale navíc nás i královsky pohostil," pokračoval Vandal ironicky.
"Ňák si nemožu srovnat v bedně, jak by mohla tahle žoužel bejt k čemu dobrá. Vypadá skor jak skunk než čórkař a aj tak smrdí," přerušil ho Kilin.
"Pravděpodobně sis nevšiml, že ti zmizel měšec, Kiline," usmál se nekromant. "O zlodějských schopnostech tohoto

rabita nemůže být pochyb. Nebo snad ano?" Nekromant se výhružně rozhlédl po místnosti. Pajzlové zbledli a Kilin se nápadně zmenšil.
"Zítra tedy všichni vyrazíme na západ za drakem Špakem a jeho zlatem," dokončil Vandal.
"Zlato! Prstýnky! No jasně! Teda... chci říct... vzhůru za dobrodružstvím!" vykřikl Magalhao, který se sice při zmínce o drakovi začal hroutit k zemi, ale poslední Vandalovo slovo ho rychle postavilo na nohy.
"Pomalu, pomalu... jsi přetažený..." zarazil ho nekromant. "Ani jsem ti nevysvětlil situaci a můj strategický plán, který..."
"Cože?" Borin vstal a zamračil se. "Tenhle rabit ani neví, o co tu jde? Pajzl by si myslel, že rabit, který má na dveřích Znamení Temnoty bude zasvěcený i do jiných věcí, než Špakova případu." Borin většinou trpěl nevysvětlitelnými a pro pajzly naprosto netypickými záchvaty spisovné mluvy.
Magalhao na něj nechápavě vykulil své temně rudé oči.
"To nic," přešel to Vandal. "Takové malé magické znamení, aby všichni věděli, kde se mají sejít... Nemá to žádné velké vedlejší efekty, jenom menší prokletí místa a tak..." Magalhaova nízká inteligence ho zachránila před téměř jistou smrtí, protože škrcení rabitové ovládali vždy dobře a ani nekromant by toho moc nevykouzlil při sípání místo pronášení magických formulí.
"Zopakuji tedy ještě jednou příběh o Špakovi, kterého zde přítomný Borin spatřil na vlastní oči," řekl rychle Vandal a pokračoval: "Asi před sto lety žili Pajzlové uvnitř Vršku na dalekém severozápadě. Žili by tam asi dodnes, kdyby jednoho dne nepřiletěl ohromný drak Špak. Pajzlové ho chtěli mírumilovně zahnat střelbou ze svých kuší, ale on si nedal říct. Přistál u hory, kde rozsedl elitní gardu a většinu válečníků proměnil v popel svým strašným ohněm. Jen málo z pajzlů tehdy přežilo. Drak se potom prohrabal dovnitř a tam usnul. Bohužel se vždy probudil, když tam někdo přišel, takže poklady, které ukradl, tam střeží dodnes. Proč jsme tady, to už je ti, Magalhao, doufám jasné."
"Hmmm... A nešlo by toho draka nějak vyhladovět?" zeptal se Magalhao s myšlenkami očividně v budoucnosti, nepříliš potěšen vyhlídkou na setkání s drakem.
"Mladej drak Tukan, kterýho zajali moji předci před mnoho lety," ozval se Bablin, "držel hladovku sto a čtyřicet let."
"A chcípl?"
"Ne, řek, že ho to přestává bavit, sežral stráž a odlítl pryč."_
"Proto mám svůj plán a dobrého zloděje," podotkl Vandal, "ale svítá a měli bychom pomalu jít spát, samozřejmě po malém občerstvení. A také si trochu zazpíváme."
Pajzlové vyskočili a začali hulákat jeden přes druhého:

Pod horou sme všeci žili
Pod horou na severu
Dobrou medovinu pili
Ve skále sme zlato ryli
Brousili si sekeru

Lebeňe sme rozráželi
Skřetům blbým na kusy
A když kamarádi smělí
Do žuly po smrti chtěli
Měli dobrý funusy

Kovali sme štíty, meče
Dělali sme zázraky
Vyhrávali všecky seče
Pod horu, kde řeka teče
Nevěřili na draky

Jednou ale po žranici
Zatřásla se celá zem
Gethor ještě po opici
Vběh do sálu, v ruce svíci
Řval na nás 'Drak letí sem!'

Běželi sme do zbrojnice
Popadli sme sekery
Vytáhli sme bradatice
Drak, co říkal 'Nikdy více!'
Měl v šupinách mezery

Někeří se potáceli
Někeří si zpívali
Dvakrát draka sme viděli
Blbýho sme trefovali

Byli sme moc vožralí

Dyž zapálil naše síně
Byla bitva prohraná
Brány, věže bořil líně
Sežral skoro všecko, svině
Mrcha jedna vyžraná

Utekli sme, ale víme
Až jednou pudem k Vršku
Všeci zase se vrátíme
Draka krutě umlátíme
Špak dostane přes držku!

Díky pokusům Tora a Gora písničku náležitě zhudebnit pomocí kostěných paliček a nástroje zvaného vozemkřach dostalo toto veledílko skutečnou 'šťávu'. Následovalo další menší občerstvení, při kterém pajzlové Brzlíka vyjedli v podstatě do poslední žížaly, řkouce, že už stejně žádné jídlo tento rok potřebovat nebude. Bylo to posezení, jaké se jen tak nevidí. Pajzlové střídali jídlo, pití a hulákání písniček s obsahem pro moralisty vskutku šokujícím, někteří ovšem zvládali všechno najednou. Vandal se ze začátku bavil kouzlením jídla jako iluze, po chvíli ho to však přestalo bavit a náležitě se zapojil do zábavy. Prostě ...ožral se jak prase.
Ráno, vlastně večer, když se podařilo uvést přítomné do stavu, ve kterémuž bylo jasné, co jsou pajzlové a co zvratky, se všichni vydali na cestu.

KAPITOLA 2. : SKOPOVÉ LEBENĚ

Družina pajzlů v čele s Vandalem opatrně postupovala směrem na západ, obklopena zvědavými rabity, kteří čile přemýšleli kde co ukrást. Několik z nich bylo ozbrojeno dubovými holemi a tvářili se náramně sebevědomě. Zřejmě tvořili jakousi domobranu a vojsko zároveň, soudě podle toho, s jakou drzostí občas přetáhli někoho z domorodých obyvatel po zádech - asi pro rozptýlení.
Na náměstí Zrádcovska, kudy pajzlové právě procházeli, vběhl vyhublý rabit s několika pláty kůry, do které byly vyryty nějaké čmáranice.
"Drby dne!" začal vykřikovat. "Nadrogovaný rabit utopil vlastní manželkuuu! Opět spatřen nepřátelský jilm na severuuu! Masakr v hospodě U zeleného vrakuuu!"
"To je ten chlív, co sme včera vymlátili, né?" zeptal se bezelstně Bifoj.
"Drž hubu" sykl Borin. "Je jich pětkrát víc."
"Pět - to je dyž zdvihnu ukazovák a pak malík, pak palec, ne...teda pro..." Borin přerušil intenzivně a nahlas přemýšlejícího Zora tvrdým kopancem.

K ránu byli konečne z kraje rabitů pryč a mohli vychutnávat krásu noční přírody, na jihu podtrženou nádhernými Mohylovými kopci a na severu úchvatně působícími pustinami. Po cestě přepadávali kolemjdoucí; nejdříve bylo všude plno bohatých pocestných, potom už méně bohatých, ještě dále už jen málo chudých a nakonec přišli do kraje, kde žádní pocestní nebyli. Všem začalo kručet v břiše.A nejhorší na tom bylo, že jednoho dne Vandal zmizel. Nejprve si Borin myslel, že trénuje neviditelnost, ale brzy mu došlo, že je nekromant opravdu opustil. Pajzlové se plahočili v deštivém počasí s prázdnými žaludky a chrlili ze sebe takový příval nadávek, že i značně otrlému Magalhaovi z toho bylo trochu špatně.
"Hele světlo" oznámil kdosi najednou. Pajzlové se začali s nadějí rozhlížet kolem sebe. Za chvíli již všichni viděli jasný zdroj světla na vrcholku kopce, tyčícího se nad nimi.
"Co to jé?" zeptal se Brambur.
"Hmmm... Já nevím. Kdo může být takový blbec, že si v těchto končinách zapaluje vatru? No, možná si je jistý, že ho nemůže nic ohrozit. Ale určitě si něco opíká. Hmmm, může to být nebezpečné.. Chtělo by to napřed prozkoumat... Počkat! Na co máme zloděje?" zavýskl Borin a nakopl Magalhaa do zadku, až nadskočil. "Padej rabite, ale rychle!" Magalhao bojácně přikývl a rozběhl se do kopce.

Za chvíli už opatrně sledoval tři postavy, sedící za ohněm. Z toho, že byly minimálně třikrát vyšší než on a jejich kůže měla podivně šedou barvu, usoudil,že to nejsou lidé. Na ohni se bohužel nic neopékalo, ale přesto dvě z těchto bytostí hleděly do ohně s mírně přihlouplým výrazem. Třetí podřimovala.
Magalhaa upoutal měšec, který měl jeden z těchto obrů pověšený u pasu. Vědom si toho, že je dobrým zlodějem, drze se přikradl až k němu a pak ho rychle odřízl dýkou.
"Co to děláte, pane? Jste si vůbec vědom toho, že jsem soukromý majetek?" pronesl strohým hlasem měšec. Obr se překvapeně otočil.
"Jéé, kráálíík" proneslo to obrovité individuum. Magalhao překonal první šok a svůj strach a rozechvělým hlasem prohlásil, že není králík, nýbrž rabit.
"Rabit?" pronesl obr a s otevřenou hubou uvažoval, mrkajíc přitom očima. Ti dva u ohně nezměnili ani svou polohu, ani výraz tváře, z čehož Magalhao usoudil, že ho zřejmě nezaregistrovali. Snažil se tedy rychle zmizet a nenápadně začal

couvat dozadu. Náhle do něčeho vrazil.
"No to jsem si moh myslet," ozval se Borin, stojící za ním. "My přemýšlíme o tom, jak sehnat jídlo, a on se tu baví s bobry. Hej, pojďte sem!" Z lesa se začali trousit rozmrzelí trpaslíci.
"Bobry ?" nechápal Magalhao.
"No jo. Bobři. Blbí obři. Lidi jim říkaj trotlové," vysvětlil Brambur. "Neměj péči, voni vůbec nechápaj, co je to 'blbý' a 'obr'"
"Obrrrrr! Velkýýý!" zahučel trotl.
"No vidíš. Dělají pokroky. Ale i kdyby vědeli, co je to 'blbý', stejně by si to nemohli dát dohromady", uzavřel Borin.
"No jo. Ale voni nemaj nic k žrádlu," podotkl Bablin.
Borin si utřel zpocené čelo a začal se dorozumívat s trotlem. Asi po deseti minutach usilovného přemýšlení trotl zařval: "Nazdáááár! Já Vilník. On Čertík. On Rom," ukázal na své druhy, načež se asi na minutu odmlčel. "My mít nic," vyslovil konečně.
"Sakra! Co budem teda žrat?" zavrčel Bifoj.
"Co budeme žrát? Co tady máme k jídlu?" řekl Borin s ďábelským úsměvem, povzbuzen genialitou své myšlenky.
"A nejsou moc tuhý?" nadhodil Bifuj, který jako jeden z mála pochopil, co má Borin na mysli a začal nenápadně mrkat směrem na zlobry.
"Máme žrádlo!" vykřikl Bablin.
"My jíst?" zeptal se na bobra nadměrně inteligentní Vilník.
"Jo, jistě," odvětil Borin a začal si brousit sekeru. Trotl řekl něco Romovi a Čertíkovi a všichni tři s přihlouplým úsměvem vytáhli velké dřevěné lžíce a začali se mlsně oblizovat.
"Ale fakt, nejsou moc tuhý?" dělal si starosti Bifuj.
"Moja babička kdákala, že sa prý trotli musej naklepat, aby změkli," podotknul Bablin. "Tak by sme je mohli svázat a pak rozsednut."
"Seš úchyl?" oponoval mu Jogin. "Všichni nejsme tak tlustí jak ty. To by nám trvalo celej den."
"No jasně, trotli se musej napřed pořádně uvařit, aby byli měkčejší," prohlásil Toro.
"A kde vezmem vodu ty kryple" ozvalo se směrem od Kilina.
"Šli sme kolem jezírka," nevzdával se Toro.
"Tak si tam bež chytráku!" "Drž hubu, Kiline!"
"Co tak na ně svalit pár šutrů?"
"Uvařit!"
"Rozsednout!"
"Skutálíme je z kopce dolů, pak budou měkčejší..."
"Kušuj!"
"Ty kušuj!"
"Kušujte oba!"
"Držte huby všeci!"
"Cože, ty prasečí střevo?!"
"Zavři hubu, slize!"
"Hoďte na něho šutr!"
...BUCH !!! ...
"Au"
"Spravím ti fasádu!"
"Fak jó, Fakine?"
"Bouchni si..."
...BUM !!! ...
"Kreténe!"
"Mám přilbu, hehehe..."
"Ty... inteligente!"
"Nebouchej mu kladivem do hlavy!"
"Už ne..."
"Piješ mě krev!"
"A ještě ti vrazím!"
"Já ne, moje sekyra..."
"Lechtat né!"
"Můj žub!"
"A co tohle?"
"Vrať mi axnu!"
...KŘACH !!!
"Našer ši!"
"Auuuu.... to už je lepčí..."
...ŽUCH !!!
....
V průběhu výměny názorů mezi pajzly si Borin zahrál s Magalhaem skořápky, ve kterých prohrál půlku hotovosti svého měšce, což ho natolik znechutilo, že vstal a zařval: "Nevím, jestli mám dobře nabroušenou sekyru. Kdo se hlásí

jako dobrovolník?" Všichni kupodivu ztichli.
Po několika minutách se pajzlové dohodli, že trotly přece jen uvaří. Po prohledání okolí našli velký hrnec, ve kterém si bobři pravděpodobně vařili jídlo, naplnili ho vodou ze studánky a přinesli k ohništi. Zatímco si Zoro připravoval své válečné kladivo, kterým měl omráčit Vilníka, pokusili se pajzlové odlákat Čertíka a Roma do lesa 'podívat se na zvířátka', leč neúspěšne. Ze zvuků, které oba trotlové vydávali, bylo možno poznat jen to, že se strašně bojí odejít od ohniště. Proto byl Magalhao donucen uspořádat představení 'Skřetík a masožravá příšera', které Roma i Čertíka plně zaujalo, takže se pajzlové konečně mohli soustředit na likvidaci Vilníka.
"Podrž mě ho trochu, ať neflágnu vedle", požádal Zoro Glogina.
"Lechtáááá!!!" zařval trotl. Ohnal se naslepo rukou dozadu, čímž nalomil Gloginovi dvě žebra.
"Tak ho bouchni rovnou!" ozval se kdosi.
"Podražte mu nohy!"
Vilník se již trochu uklidnil, ale přitom vstal, takže bylo jasné, že Zoro nemá žádnou šanci strefit se do hlavy, která čněla asi půldruhého metru nad ním. Pomstychtivě aspoň bouchl vší silou trotlovi do nohy, čímž mu způsobil vážné zranění v podobě natlučeného kotníku.
"Jauvéééjs!" sténal Vilník a začal skákat na jedné noze. Jogin v poslední chvíli uhnul té druhé, která by ho po dopadu pravděpodobně přemenila na krvavou kaši.
Pajzlové nadávali, běhali sem tam a uhýbali před trotlem. Pouze Dablin sena něj s bojovým řevem vrhl a sekl mu po nezraněné noze. Vilník zařval ještě silněji a chtěl si začít foukat škrábanec a skákat po druhé noze, jenomže tu už si foukal, takže nakonec neskákal po žádné, z čehož plyne, že spadl.
Žuchnutí způsobilo menší otřes půdy a pajzlům vrátilo sebedůvěru. "Majzniho!" ozvalo se za Zorovými zády. "Doraž ho!" přidal se další.
Zorovi se podařilo strefit doprostřed trotlova čela, což ostatně není nic tak těžkého, uvážíme-li, že trotlova hlava obvykle nebývá o nic horším terčem, než středně vypasený pajzl. Vilník zakoulel očima a možná by i omdlel, nebýt toho, že zády prudce vrazil do kotle s vařící vodou. Ten se převrhl a voda dokonale uhasila ohniště. Překvapené pajzly zahalila tma.
"Do prdele!" vykřikl někdo. Pajzlové se snažili dívat svým infraviděním, ale bylo jich moc, a tak byli mírně zmatení.
"Světlo sakra" ozvalo se. V odpověď zazněl zvučný hlas.
"Krýjejt medžyk lajt!" prohlásil. Kolem se rozlilo podivné zelené světlo.
"Vandal!" vykřikl Borin. A skutečně. Nekromant byl tu.
"Vidím, že jste se tu bavili," zasmál se Vandal a s ironickým úšklebkem pohlédl na sochu padajícího trotla a poté na nádherné sousoší dvou jedinců téhož druhu, kteří jako by něco sledovali.
"Sakra! No jo, to je jasný. Když se bobr dostane do úplné tmy, tak zkamení. Proto pořád sedí u ohně. Skopové lebeně! Co teď budeme jíst?"
Vandal beze slov vytáhl z torny asi dvacet plátků jakéhosi chleba a potom ještě mrtvolu nějakého hada, kterou si začal opékat na honišti, které si nedbalým gestem ruky zapálil.
"Tfuj, tlemas. Chleba od elfů. Skutečne nechutnej," komentoval Toro.
"Když ho žerete, jste jak vožralí, je vám blbě a tlemíte do blba."
Pajzly neodradil ani tento argument a hltavě všechno sežrali.
"A z pečínky nám nedáš?" zeptal se Borin Vandala.
"Nejste proti jedu v mase imunní," prohlásil Vandal.

Ráno ještě Vandal oznámil, že zařídil příchod do elfské Groglinky. Potom šli všichni spát a po probuzení pokračovali ve své cestě na západ.

KAPITOLA III. : Z GROGLINKY PŘES HORY

Trvalo ještě šest nocí, než se třináct pajzlů plus jeden rabit plus jeden nekromant dostali k úpatí hor. Byly nějaké rozmazané, což však podle Vandala nebylo způsobeno mlhou či mraky, ale alkoholovými výpary z Groglinky, která ležela na úpatí jedné z nich. Od chvíle kdy přešli Poslední most (tj. poslední most, který se ještě nezřítil pod Bablinem a Bramburem, což ale po jeho přechodu už nebyla tak docela pravda) byla cesta příšerná. Magalhao úpěl nad svými bolavými dolními končetinami a mumlal kletby na Vandala, kterého se to ovšem jakožto nekromanta nemohlo dotknout. Se škodolibostí sobě vlastní se pohyboval v posledních dnech téměř polovinu cesty četnými teleporty, které ho pravděpodobně donesly v rekordně krátkém čase do Groglinky a zpět.
Kromě úmorného pochodu je však nepotkala žádná nepříjemnost, nepočítáme-li jistý nepřátelský brod, přes který se přímo za jejich zády přehnala menší povodeň...

Sedmého dne, vlastně noci pobíhal Vandal okolo družiny jako ztřeštěný lovecký pes, co chvíli naslouchal a čenichal. Magalhaovi to sice bylo divné, ale držel se pravidla, že bláznům se nemá odporovat, takže radši nic neříkal. Pozdě k ránu nekromant vykřikl: "Cítíte to taky?"
"Čuchám grog," prohlásil Glogin jakožto znalec. Rabit nic takového neregistroval, avšak měl dojem, že slyší z dálky nějaké hlasy, v jednu chvíli dokonce téměř zřetelně nějaké divné slovo, znělo jako 'Živjó'.
"Výborně!" zajásal Vandal. "Tohle je vždycky spolehlivý způsob, jak najít Groglinku!"
Pajzlové zrychlili krok a spěchali za klusajícím nekromantem, který se zřejmě netěšil jen na setkání s elfy. Jednou málem

sešli z 'cesty', když omylem překročili rokli, do které bylo nutno namáhavě slézt, ale grogová stopa a slábnoucí nesouvislé výkřiky zdola je okamžitě upozornily, že jdou špatným směrem.
Po dvou hodinách sestupu do rokle (trochu urychleném neřízeným pádem Brambura, který šel bohužel pro všechny jako poslední) už byl řev tak silný, že by ho nepřeslechl ani silně nahluchlý trotl se zacpanýma ušima, z plna hrdla řvoucí a utíkající před kamennou lavinou. Při značné vlhkosti vzduchu (v důsledku velké koncentrace alkoholových par) a pohledu na první mátožné postavy, které se vynořily ze stínů, by mohlo být náhodnému pozorovateli se slabším žaludkem dokonce i nevolno. Avšak jak pajzlové, tak nekromant i rabit byli v tomto směru značně odolní, takže nakonec došlo jen k zvracení a to ještě pouze u rabita.
Elfové - neboť tato individua, zpitá namol, byli skutečně elfové - na okamžik přestali padat, podařilo se jim chytnout se vzájemně kolem krku a v delší přestávce mezi kolektivním krkáním a občasným individuální zvracením začali hlasitě vyřvávát:

Pajzlové!
Kam dete?
Copak nám
- škyt -
nesete?

Copak tu chcete?
Co na nás čumíte?
Ty malej skřete
Brzlíku rabite
Chachá!
Je to moc veselý
Vidět ksicht kyselý

Copak je, Glogine?
Pojď s náma chlastat!
Jogine, Kiline
Nemůžem přestat!
Tak co tam stojíte?
Grogu se bojíte?
- škyt -
Hehehehehe!

Támhle je Dablin
Borin se vrací!
Vedle jde Bablin
Rabit už zvrací
Hehehehehe!
- škyt -

Tak sebou hýbejte
S námi si zpívejte
Hele! Skvěle!
Kdopak se tam plíží?
Oči se mu klíží?
Nazdar Vandaléé!
- škyt - brk - škyt - uik - bléééé -
(zvracení)

Výstup byl zakončen pádem elfa, který se neudržel na stromě, kde zřejmě vyspával opici do chvíle, než ho probudilo vystoupení n-tice elfů. Spadl přípo na hlavu Dablinovi, čímž ublížil samozřejmě pouze sobě.
Zatímco se rozjaření pajzlové rozběhli k džbánům s vonícím grogem, objevil se na cestě vysoký elf, který - světě div se - nejenže rovně stál, ale i šel.
"To je El Bond," zajásal Vandal.
El Bond byl jedním z nemnoha elfů, kteří zdědili zajímavou vlastnost - imunitu vůči alkoholu. Elfové jako on mohli vypít alkoholu neomezené množství, aniž by se to na nich nějak projevilo. Je pravda, že se občas staly případy, kdy takto imunní elf zemřel ve spánku na úplnou dehydrataci (elfové imunní vůči alkoholu samozřejmě pili jako ostatní, abstinence byla v Groglince považována nejen za duševní nemoc, ale i za hrdelní zločin). Na druhou stranu měli 'imunní' velké výhody, stávali se učenci, vyjednávači či zvláštními agenty, jako El Bond. Ten se navíc díky bohatství nakradenému v skřetích sídlech stal nejbohatším mužem Groglinky a tedy i jejím vládcem. Měl sice malé problémy s tím, že se všeobecně mluvilo o tom, jak se jeho otec spustil s obyčejnou lidskou ženou, ale nikdo nemohl dokázat, že není

čistokrevný elf (což samozřejmě nebyl).
Vandal se přátelsky přivítal s El Bondem a šel to setkání řádně oslavit. Oslava se protáhla na čtrnáct dní.

Ve dvou týdnech od příchodu do Groglinky se konala neoficiálně vyhlášená soutěž - pijácký maratón. Již druhý den odpadl Magalhao, nepříliš odolní Bifoj a Bifuj skončili na konci třetího dne. Toro, Goro a Zoro upadli téměř současně do alkoholového komatu dne čtvrtého. Pátého dne přemohl spánek i Jogina, Bablina a Brambura a den na to je následovali Fakin a Kilin, takže zbyli jen Borin, Dablin a Glogin. Soutěž spěla do finále...
Po téměř čtyřdenním stavu bezvědomí se Magalhao probudil. Byl tak příšerně dehydrovaný, že porušil své zásady a s nesmírným hnusem se dokázal napít vody, která blízko Groglinky protékala. Na zpáteční cestě prošel kolem jakéhosi stavení, odkud se ozýval monotóní hlas. Rabit zpozorněl. Že by ten elf nebyl opilý? Přišel k oknu a zjistil, že se nespletl. Přednášející elf, stejně jako několik posluchačů v sále Školy pro imunní cizinecké legie (ŠPICL) v životě nepoznal opilost.
"Musíte si uvědomit, že pro Groglinku i pro váš život je důležité rozhodovat se správně a rychle," zakončil svůj výklad přednášející. "Tak, pustíme se do pokračování zkušebních testů. Otázka číslo dvacet pět: Kdo je přítel elfů? Za á trpaslíci, za bé lidi, za cé nikdo, za dé každý, kdo má špičaté uši."
"Cé je správně!" ozvalo se téměř okamžitě.
"No samozřejmě," zabručel elf. "Proč tam dávají tak jednoduché otázky, to mi není jasné... otázka číslo dvacet šest, to už je lepší: Co uděláte v případě, že najdete opuštěné malé skřítě? Za á umučíte, za bé zeptáte se 'kdepak máš rodiče, drobečku?' a po získané informaci ho zabijete, za cé postaráte se o něj," - učebnou prolétla vlna smíchu - "za dé převychováte ho, za é FIREBALL."
"Á?" zeptal se někdo nesměle.
"Špatně," zamračil se přednášející na dotyčného. "Kde je skřítě, mohou býti skřeti a je to ztráta času. Co ty, Sil Enecu ?"
"No, možná to béčko, převychování je pitomost," ozval se Sil Enec.
"Není to špatné řešení, ale takové skřítě je obyčejně příliš pitomé a taky tě může poslat přímo do pasti."
"Fireball!" vykřikl někdo vítězně.
"Přesně tak, Tuk Aneku. Rychle, čistě, bezpečně. Magický oheň nezapaluje a hlavně - skřeti se ho bojí. A po skřítěti zůstane mastný flek," spokojeně uzavřel učitel. "Ale ty, Tuk Aneku na něco takového, jako je fireball, nemáš. Pro dnešek vyučování končí."
"Já ho umím třikrát za hodinu," chlubil se Sil Enec.
"No a co, já zas mám lepší nápady," nedal se Tuk Anek.
"Jaký třeba? Oslepit ology, jak minule?" Sil Enec si ošahával ještě nedávno zlomená žebra.
"No, kdyby tam nebyl ten velkej, jak se jmenoval?"
"Žgrinder."
"No, teď mě napadlo, že bysme, až zas pojedem do školy v přírodě na západ, mohli asistovat tomu medvědovi a..."
"Sklapni už."
"No fakt, ale nejlepší by bylo přichystat past na toho Bílého kněze, co chodí po cestě, já ho zkusím probodnout, ty na něho začneš házet firebally, já budu buf..." nedořekl Tuk Anek, protože v té chvíli dostal do zubů od spolužáka, který neoplýval takovou tolerancí jako Sil Enec.
Magalhao se tiše chechtal.

V pijáckém maratónu nakonec zvítězil favorizovaný Glogin těsně před Borinem a Dablinem, čímž vyhrál první cenu - prvotřídní opici spojenou s lehčí otravou krve. Vandalovi trvalo téměř týden, než uvedl sebe i pajzly do pochodu schopného stavu.

Před odchodem ještě využili možnosti přečíst si text na kusu kůže, který Vandal neustále nosil sebou. Magalhao si myslel, že je to obyčejná kůže zašpiněná od krve, ale nekromant ho vyvedl z omylu.
"Na tuto kůži kdysi trpaslíci napsali vzkaz krví," začal Vandal, ale Magalhao ho přerušil. "Lidskou krví? Nebo trpasličí? Nebo dokonce rabití?" zeptal se ustrašeně.
"To ne, to se neboj, byla to krev lykantropa. Rabití krví se to jenom polilo," uklidnil ho Vandal. "Výsledný efekt je ten, že nejde nic přečíst. Jenomže za úplňku se projeví zvláštní účinky měsíčních paprsků a písmo napsané krví lykantropa jasně zazáří." A jako na důkaz začaly na povrchu kůže světélkovat cosi, co připomínalo runy nakreslené v smrtelné křeči těžkým paranoikem, ovšemže slepým. Tvořily něco, co se při velmi dobré vůli dalo nazvat nesouvislým nápisem.
"Tady só dveře vysoké jak zaskrslé elf a možete šlapat tři vedle seba, dyž néste moc vyžraní. Jak začne klepat tá mrška prťavá lítavá do stromu ťukavá, dik šedému šutru. Pak čuč na poslední papérsek ale jen dyž je Buranův den a zmérčíš lochnu, kam možeš klúč strčiť, jestli ho teda máš, ogare." četl Vandal.
"Buran! To byl můj velký předek!" vykřikl Borin. "Byl to praotec všech pajzlů a všichni jsme prý po něm něco zdědili, jenom jsem nikdy nepochopil co..."
"Asi dlouhé vousy, ne?" uchechtl se ironicky Vandal a pokračoval spíše pro sebe, ignorujíc rozzářené tváře pajzlů: "To je zajímavé, tohle opravdu psali pajzlové. To bych si nikdy nepomyslel, že někteří z nich znají nekromantské praktiky!"
"Stejně nechápu, jak může měsíc takhle magicky působit," podivil se El Bond. "Četl jsem, že je měsíc jen velká skála ve vesmíru."
"Mesiac nie je len mrtvá skala!" ujistilo ho zavrčení z nedaleké houštiny.

Po marném hledání jeskyně, kde by se uložili ke spánku na den, se dohodli, že tentokrát přespí pod skalním převisem, pod který se sluneční paprsky dostat nemohly. Všichni usnuli téměř okamžitě, unaveni celonočním pochodem v horách. Až na Vandala, samozřejmě. Ten chvíli hlídkoval, ale po necelé hodině upoutal jeho pozornost nějaký pohyb mezi skalami. Zamumlal nějaké zaklínadlo a neviditelný se vydal pronásledovat postavu kráčející po skalách zalitých rudými paprsky vycházejícího slunce. Nekromant získal dojem, že dotyčný nemůže být nikdo jiný, než skřet, a to ho naplňovalo optimismem. Mučení obětí nekromantskými kouzly ho vždy bavilo, a navíc ze skřetů byly nádherné zombie.
O něco později kolem převisu procházela hlídka skřetů.
"Ach, zdali to nejsou ti zlí pajzlové, kteří ducha svého uvrhli do temnoty a jenom nenávist a bezcitnost ve svém srdci mají?" zeptal se ostatních velitel.
"Ano, pravdu díš," odpověděl jeden z vojáků.
"Ač násilí se mi příčí, já nemohu učinit nic jiného, než zajmout je. Neboť musíme ochránit náš národ, aby slunce v jeho tváři nevyhaslo," smutně pokýval hlavou velitel.
Skřeti popadli síť a hodili ji na chrápající pajzly.

Poté, co se (neúspěšně) pokusili ošetřit pajzlům zranění, které si způsobili ve zmatku svými řemdihy, sekerami a kladivy, rozhodli se skřeti přivést zajatce před svého krále. A protože skřeti milují umění a hudbu především, cestou si zpívali:

Ach my skřeti ubozí
Co si jenom počít máme
Neb naši čest ohrozí
Nepřátele když chytáme

Chceme žíti v pokoji
Nikomu nic neděláme
Proč se nikdo nebojí
Ukrást poklady, co máme?

Pusťme pajzly na svobodu!
Vždyť i naše knihy praví
'Važ si dobrých skutků skřete
víc než života i zdraví!'
Chudáčci, ať neumřete!

S těmito slovy začali skřeti vyprošťovat pajzly ze sítě, ale zasáhl velitel, načež byl několika vojáky označen za rasistu.
"Musíme přemoci své city" řekl velitel a dal se do pláče.

Po 'výslechu' u krále, doprovázeném záchvaty smíchu u pajzlů i rabita, bylo rozhodnuto, že skřeti nemají právo věznit živé bytosti jenom proto, že je tyto chtějí okrást nebo zabít nebo obojí... Králova vůle tedy byla doprovodit pajzly za hranice skřetího království a propustit je v míru. Zároveň byl přísně potrestán velitel za velmi neskřetinistický výrok 'Ač se tomu srdce vzpouzí, tito pajzlové musí být potrestáni' (skřetinismus = inteligentní filosofický směr, rozšířený především u skřetů). Skřeti, kteří hodili síť na pajzly a omezili tak jejich osobní svobodu, byli degradováni na podchůzkáře (pracovní náplní podchůzkářů bylo procházet pod mosty a kontrolovat, zda tam někdo nespí).
"Strašní kokoti," povzdechl si Borin.
"Ach, jaká to strašná slova dospěla k mým uším!" zabědoval král a omdlel. Připravil se tak o největší zážitek svého života, protože v té chvíli prolétl mezi skalami výkřik opravdu naštvaného nekromanta.
"FAJR BÓL!" oznámil. A pokračoval...
"FAJR BÓL!"
"FAJR BÓL!"
"FAJR BÓL!"
"FAJR BÓL!"
Jak vidět, Vandal nebyl žádná máčenka. Určitě ne taková, jaká zbyla z každého skřeta, který měl tu smůlu, že se stal cílem nekromantova kouzla...

Po smrti krále se poměrně rychle sešla extrémistická skupina mladých skřetů, kteří se narozdíl od ostatních nedomnívali, že návštěva jejich pokladnice a zásobárny patří mezi přirozená práva pajzlů. Seskupili se kolem potrestaného velitele Grišnáka a začali skandovat 'Háre Grišnák!' ('Sláva Grišnákovi' - pozn.překladatele). Ostatní skřeti byli přirozeně proti pronásledování ubohých pajzlů, ale v souladu se skřetinismem Grišnákovcům samozřejmě nemohli bránit.

Zatímco pajzlové utíkali za levitujícím nekromantem, který jim ukazoval cestu ven ze skalního bludiště, Magalhao byl nedobrovolně tažen za vlasy Borinem, který správně usoudil, že rabit má příliš zpohodlnělé nohy na to, aby jim stačil. Při nenadálé změně směru však Magalhaovy vlasy nevydržely odstředivou sílu. Rabit ještě udělal několik kotrmelců, pak narazil hlavou na kámen a ztratil vědomí.
Když se asi po půl hodině probral, uviděl kolem sebe stát hlouček skřetů, kterým zřejmě velel jakýsi podivín s výraznou

červenou bradavicí nad kořenem nosu. Stejně jako jeho druhové nevypadal příliš přátelsky...

KAPITOLA IV. : CO MÁ KDO V KAPSIČKÁCH

Když Magalhao otevřel oči, přál si, aby znovu upadl do bezvědomí. Skřeti shromáždění kolem něj nebyli zrovna v nejlepší náladě. Nicméně jisté morální zásady jim přece jen nedovolily, aby rabitovi ublížili. I někteří z těchto radikálů by se asi shodli na tom, že by to byl nepřiměřený útok, který je z hlediska skřetinismu velkým morálním zločinem. Šetrně tedy Magalhaovi svázali ruce a odváděli ho zpět, zatímco se radili o jeho dalším osudu. Leč své debaty nemohli rozvinout do potřebné šíře, neboť je přerušilo zděšené volání.
"Tom Doombadill! Tom Doombadill!!! Proboha, utíkejte!"
A z dálky se ozvalo něco, co vzdáleně připomínalo falešný zpěv vycházející z hrdla skuhrajícího alkoholika vyznačujícího se naprostou absencí hudebního sluchu:

Hej hou, smil a kill a bež a řež a sekerou
Nad Hvozdem se zase moje temný mraky seberou
Před horama za horama jenom pláně širý sou
Trotli všeci vymlácení a skřeti nic nesnesou
Moje stará zas chce na palici ňákou ozdobu
Tož skřetíků pár mám dneska rychle dostat do hrobu
Náhrdelník z jejich skalpů doplněk je překrásný
Pokud však má skřetík lepru, výsledek je nejasný

Zatímco rabit prchal co nejdál od skřetů, kteří zatím v panické hrůze utíkali směrem k sídlišti, slyšel ještě vyvrcholení 'zpěvu':

Hej! Tom DoomBadIll, ten bastard veselý
Iron ring a silver belt má, dobrodruh smělý!
Toma nikdo nedostane pač má 'medžik šíldy'
Obtížený artefakty dělá battle fieldy
Hej! Tom DoomBadIll, toť legenda skvělá
Ze skřetíků i trotlíků mrtvoly dělá
On nemusí sneakovat když nepřátele chytá
Kudy projde, mrchožrouti zvířata jsou sytá

Kdyby měl Magalhao více trpělivosti a počkal si, aby uviděl Doombadilla, naskytnul by se mu zajímavý pohled. Za Tomem, pidimužíkem v zeleném dračím brnění (ne že by ho potřeboval, jemu se prostě líbil ten odstín, tak si jednoho dne odskočil do Angbandu, ale to už je jiný příběh) pochodovaly legie masožravých stromů - javorů, dubů, buků, olší a zejména vrb vedených Dědkem Svrabákem. Nad nimi se vznášel příjemně zbarvený mrak (zhruba do šedotmavomodrohnědofialova), řízený démony Nefelé a Thanatí. Výsledek malé Doombadillovy procházky se dal přirovnat jedině k náletu zmutovaných obřích kobylek, leč s trochu silnějšími efekty. Skřeti, kteří nestačili utéct z širokého koridoru pochodujícího Toma a jeho přátel, později posloužili jako přírodní hnojivo pro horské farmy.

Poté, co Doombadill zjevně zabloudil a místo cesty nazpět se vydal kamsi k Dolu Kulturu (o kterém ještě bude řeč), rabit zabloudil také, ale s tím rozdílem, že byl stále uprostřed nepřátelského území a bez pomoci. Po odchodu Toma Doombadilla odletěl i mrak, halící krajinu do šedivého závoje. Ze slunce začaly rabita pálit oči, oslňovalo ho a znemožňovalo mu jakoukoliv orientaci.
"Hej!" ozval se najednou za rabitem jakýsi hlas. "Potřebuješ pomoc?"
Magalhao se otočil a zamžoural očima, aby si příchozího lépe prohlédl. V první chvíli se skoro lekl, když spatřil postavu připomínající průměrného rabita. Pak ale pochopil, že ten druhý bude v nejlepším případě jen vzdáleným příbuzným jeho rasy. Stavbou těla se sice opravdu podobal rabitovi, ale nebyl tak shrbený a vychrtlý, odstín jeho kůže byl tmavší než Magalhaovy (který by v tomto směru mohl úspěšně konkurovat mrtvole) a na rukou i nohou měl plovací blány.
"Kdo jsi?" vykoktal zkoprnělý Magalhao.
"Těžko říct. Kdysi jsem žil s kolonií tvorů, kteří se ti podobají, snad až na to, že na končetinách máme plovací blány. Můj kmen totiž žil ve stokách skřetích sídlišť. Bohužel mě stařešina rodu vyhnal, protože jsem nechtěl žrát malé skřetíky. Po čase jsem se usadil tady a přesvědčil skřety, že jim nijak nebudu ubližovat a oni mě zase nechávají ve svém sídle, kdy se mi zachce. Ale většinou jsem na cestách, rád totiž plavu po proudu řek a poznávám nové krajiny. Teď si uvědomuji, že jsem se ještě nepředstavil - jmenuji se Smrťágol."
"Divný jméno," zahučel Magalhao, který se už vzpamatoval z překvapení.
"Jako malé dítě jsem se jmenoval Glup. Ale rád jsem vymýšlel hádanky a dával je prababě. A ta z toho jednoho dne měla smrt..."
"Já mám taky rád hadánky," řekl Magalhao. Náhle mu zakručelo v břiše, což ho přivedlo na zajímavou myšlenku.
"Co bys řekl tomu, kdybych tě sežral?" zeptal se s úšklebkem na tváři.
Smrťágol zbledl na úroveň Magalhaa. Po chvíli se však ovládl.
To by bylo rozhodně barbarské," prohlásil. "Navíc mám dojem, že jsi tu zabloudil. I když nepochybuji o tom, že bys mě

kdykoli chytil, kdo by ti ukázal cestu ven ze skřetích sídlišť, kdybys mě sežral?"
"To je pravda," prohlásil rabit. "Víš co? Uděláme to takhle - budeme si dávat cestou hádanky, a když jako první neuhodneš, sežeru tě."
"To je nefér," bránil se Smrťágol. "Když neuhodnu, sežereš mě, i když tě vyvedu ven."
"Pokud se ti to nelíbí, sežeru tě hned. Beztak se tu pro mě za nějaký čas staví nekromant s trpaslíky," blufoval Magalhao.
"Tak dobře," rezignoval Smrťágol, který stejně nepochyboval o tom, že ve hře na hádanky nemůže prohrát. "Dáváš mi své slovo, že pokud vyhraju, necháš mě na pokoji?"
"Jo," uzavřel to rabit. V mládí byl otrokem u lidí, kteří si občas dávali hádanky, takže se těšil na dobré jídlo.

Chvíli šli vedle sebe mlčky, než dal rabit Smrťágolovi první hádanku.

Do očí pálí
Vidíš ho v dáli
Přesto ho neslyšíš
Když stoupá stále výš

To byla naprosto jednoduchá hádanka, třebaže slunce Smrťágola do očí už dlouhé roky nepálilo a rabit ihned dostal správnou odpověď. Po pravdě řečeno, Magalhao nebyl hloupý natolik, aby svého soupeře porazil hned na začátku cesty. Smrťágol také chvíli vyčkával, než rabitovi položil svou hádanku.

V hloubi temné skály skrytá
Drahé kameny tam hledá
Zlem do srdcí skřetů vrytá
Hledí vousatá tvář bledá
Smrťágolovi se tato hádanka zdála docela těžká, protože pajzly znal jen z legend, ale zapomněl, že o nich rabit mluvil, takže byl docela překvapen, když odpověď přišla okamžitě. Ušli kus cesty, než se rabit znovu ozval:

Není z rodu lidí
V Angbandu si žije
Každý kdo ho vidí
Z toho zjevu blije.

Rabit předpokládal, že tuto hádanku Smrťágol rychle vyluští, protože patřila do repertoáru rabitích básniček. Ale Smrťágol ji v životě neslyšel, dlouho mu trvalo, než si vzpomněl na jednu starou legendu.
"Kokoth, Nejvyšší bůh Dobra!" vyřikl rychle, když zachytil rabitův netrpělivý pohled. Vypálil na něj další hádanku:

Denně vidíš modrou paní
Nemůžeš však sáhnout na ni

Také Smrťágol považoval svou hádanku za náramně lehkou, ale nevzal do úvahy, že rabit se dni a otevřenému prostranství obvykle vyhýbá.
Magalhao usilovně přemýšlel, až mu došlo, že odpověď vidí před sebou.
"Obloha!" vykřikl vítězoslavně. Po chvíli rozvažování dal hádat Smrťágolovi tohle:

Chutná, slizká, šťavnatá je, každý rabit ví
Po dešti si z těch potvůrek oběd připraví

"Žížala - dešťovka," řekl Smrťágol, protože si nebyl jistý, jaký název je u rabitů nejvíc rozšířen. "Vy jste ale prasata," zatřásl se odporem při příliš živé představě takového chutného oběda. Chvíli přemýšlel a pak dal rabitovi docela těžkou hádanku.

Bez jídla bez pití
Bez mrtva bez žití
Bez mysli bez krve
Nehybná nejprve
Pak jako stín tě zabije

"- To nádherná je zombie," dokončil Magalhao, který tuto říkanku znal.

"Už to nebude dlouho trvat a jsme z hor venku. Nikdo nevyhrál. Pustíš mě?" zeptal se opatrně Smrťágol.
"Ještě ti dám poslední hádanku, jestli ji uhodneš, tak jo," zabručel znechuceně rabit.
"Počkej, každý dává stejný počet hádanek a ty jsi začínal. Taková vždycky byla pravidla," bránil se Smrťágol.
"Byla."

"No vidíš, takže... aha."
Rabit se zachechtal a vyslovil strašlivou, podle jeho mínění nehádatelnou hádanku.

Někdy žíly otvírá
Někdy rdousí hrdlo spící
Kvůli ní vždy umírá
Bytost svou smrt netušící
Noc ji skryje - to je jisté
Avšak nikdy nespí ve dne
Kdo svědomí nemá čisté
Při myšlence na ni bledne

Smrťágol usilovně přemýšlel, ale nemohl dojít na to, o jakou příšeru by mohlo jít. Zatím byly hádanky vždy o něčem konkrétním a třebaže se horečnatě snažil přijít na správnou odpověď, přemýšlel ve špatné rovině. Po tváři mu stékal pot a začal se strachy třást. Začal si také velmi nervózně pohrávat s něčím v kapse.
Brzlík to sledoval se šťastným úsměvem (v jeho podání příšerným šklebem) a v duchu si kladl otázku, jestli nebude Smrťágol po smrti až příliš tuhý. Jediné, co mu vrtalo hlavou, byla záhada, co má Smrťágol tak důležitého v kapse.Doufal, že to není něco, co by se nápadně podobalo například noži.
"Tak co?" zeptal se ho ve chvíli, kdy uviděl stezku vedoucí dolů do nížin. "Nevíš? To je mi moc líto..."
Smrťágol, vida Magalhaa, chystajícího se ho zabít, chtěl v panice volat o pomoc, ale vydal ze sebe jen zakníknutí "Vražda!".
Rabit, který se už už chystal po něm skočit a zaškrtit ho, byl odpovědí vyřčenou v poslední chvíli tak překvapený, že se zkoprněle rozplácl na skalce (pajzl by řekl 'Hodil držku').
Glup alias Smrťágol si ulehčeně oddechl.
"Co to máš v kapšiškách?" zašišlal neočekávaně Magalhao, který si při pádu vyrazil pár zubů.
"Ále, takový prstýnek," odpověděl Smrťágol. "Kouzlí inviziblity - to je v magičtině. No nic, já už půjdu..."
Rabit bleskurychle vyrazil dopředu a chňapl za nohu Smrťágola, který sebou plácl na zem.
"Říkal jsi, že mě pustíš, když vyhraju!" vykřikl strachy bledý Smrťágol.
"Vážžně, drahouššku?" řekl Magalhao a zardousil ho.

Najezený rabit vstal a vydal se směrem na východ. Byl celkem spokojený; i když měl vlivem prořídlého chrupu jisté potíže při jezení, Smrťágol měl měkké maso. Nejvíc Brzlíkovi vrtal hlavou prsten, který sebral Smrťágolovi. Chvíli si s ním hrál a nakonec si ho nasadil na prst.
Měl štěstí. Po půlnoci uviděl Vandalův tábor. Jako hlídky na rabita civěly skřetí zombie, trochu ho však udivil fakt, že na něj nijak nereagovaly, což bylo u hlídek přinejmenším podivné. Pokrčil rameny a šel dál. U ohně sedělo všech dvanáct pajzlů a nekromant měl proslov o tom, že se teď budou všichni muset obejít bez zloděje. Rabit udělal krok kupředu, aby ho všichni viděli, ale k jeho velkému překvapení stále nikdo nereagoval, ačkoliv ho musela nejméně polovina pajzlů vidět! Jenom Vandal, který podvědomě ucítil přítomnost magie, měl podivný tik ve tváři.
Magalhao konečne pochopil, v čem spočívá kouzelná moc prstenu. V klidu tedy obral trpaslíky o většinu cenných věcí, co měli zrovna u sebe. Poté, co si všechno schoval do tajných kapes, odešel kousek stranou, sundal si prsten a zavolal na ostatní.
"Já ti řikal, že ty tvý zombie stojej za prd," ozval se jako první Borin.
Ostatní pajzlové jen znechuceně zamručeli při představě, že se jejich podíly zmenší.
Na další úvahy už neměli čas, neboť se směrem od zombií ozvalo několikeré vrčení a zvuky, připomínající skřety trhané na kusy.
Onen rozruch měla na svědomí banda inteligentních vlků Brrrrků, která šla po rabitově pachové stopě (rozhodně nic obtížného to nebylo) a nyní systematicky likvidovala hlídky nemrtvých.
Pajzlové propadli panice a rychlostí závodního chrta opustili tábor. Leč za chvilku se ukázalo, že Brrrrkové je zatím obklíčili. Pajzlové na nic nečekali a začali houfně lézt na nejbližší stromy. Někteří přitom se vší určitostí vytvořili nový Středozemní rekord v rychlolezení.
Rabit měl původně v plánu jako neviditelný uniknout, ale když krátce poté, co si nasadil prsten, uviděl nejbližšího Brrrrka, jak zuřivě čenichá a zkoumavě hledí jeho směrem, došlo mu, že čich u vlků rozhodně nebude málo vyvinutý. Vyšplhal tedy také na jeden ze stromů a nikoliv beze strachu očekával, co se bude dít dál. Když mu ale začal Bifuj omylem šlapat na hlavu, radši se zviditelnil.
Vandal se původně pokoušel něco vykouzlit, ale zjevně se mu to nepovedlo, soudě podle toho, s jakou vervou vzápětí začal lézt nahoru za pajzly (pravda,vypomáhal si levitací). Tvoření zombií nekromanta poměrně vyčerpalo, takže se nelze divit tomu, že v kritické situaci nebyl schopen vykouzlit nějaké lepší kouzlo.
"Tož co s tyma velkama, nekrošu?" zeptal se Vandala Dablin.
"Mmmmmmmm..." odpověděl Vandal a začal meditovat.

Brrrrkové se shromáždili v několika kruzích kolem stromů, načež zdvořile vyzvali pajzly, aby slezli dolů a považovali se za jejich zajatce. Dostali odpovědi, nad kterými by se začervenala i leckterá lehká děva.
"No prrrrosím, přřřátelé, klidně trrrrochu počkáme, než si to rrrrozmyslíte, máme dost času i trrrrpělivosti," zareagoval na to vůdce smečky, zvaný Velký Brrrrk.

Vlci pokývali mordami a zapálili okolo stromů několik silně čadivých ohňů,jejichž cílem nebylo podpálit stromy, ale znepříjemňovat pajzlům pobyt v korunách. Za chvíli už všichni kromě nekromanta (který byl v transu) z dýmu slzeli a silně kašlali. Brrrrkové se tím hrozně bavili. K fyzickému teroru přidali i psychický, když odkudsi vytáhli loutny a začali na ně hrát.
"Raz dva tři ..."
"Aaaaaaaaaa -"

Kdopak by se vlčka bál, Brrrrčka bál, vlčka bál?
Kdopak by se Brrrrčka bál, vlčka bál, Brrrrčka bál?
Kdopak by se vlčka bál...

Tato textově rozmanitá píseň s mnoha slokami pajzly i rabita deprimovala ještě víc. Zato vlci se dostali do správné nálady. Oči se jim v záři ohně a vycházejícího slunce jen blýskaly, huňaté ocasy bouchaly o zem v rytmu písně a drápky drnkaly o struny, radost pohledět. K hraní na loutny Brrrrkové nepotřebovali trsátka, zato pevné ocelové struny určitě ano.
Jako první to nevydržel rabit, který se kouřem začal dusit. Snažil se popolézt na místo, kde by mohl lépe dýchat, leč uklouzla mu ruka (přesněji řečeno mu na ni nejprve někdo schválně dupnul) a padal dolů (k velkému potěšení Kilina, který si mnul ruce a doufal, že vlci po požití rozpláclého rabita pojdou). Leč Magalhao na zem nedopadnul. Tomu však předcházelo několik událostí v příliš rychlém časovém sledu. Nejprve se setmělo.
"Sakřýš to by mohlo pršet a uhasiť ty fajry," ozval se Toro mezi záchvaty kašle.
"No ...ugh kucch ...jo, zvedá sa uch hmffch větr..."
Vandal se probral z tranzu a jeho metabolismus se o něco zrychlil (jen asi třicetkrát), k čemuž patřilo nadechnutí se zhluboka. Nekromant vypoulil oči a neudržel rovnováhu.
Spadl zhruba ve stejnou chvíli jako Magalhao. A zhruba ve stejný okamžik s rabitem byl zachycen i on drápem orla, o jehož rozměrech se rozhodně nemohlo mluvit jako o malých.
Zatímco další a další orlové odnášeli pajzly pryč z dosahu znechucených vlků, na Vandalově tváři se rozhostil spokojený úšklebek. Podle přísloví 'S čímsi kdo hraje, s tím i pojde' vyčaroval kolem vlků magické pole, které zapálil o trávu. Trochu ho mrzelo, že se na ně nemůže pořádně dívat, protože obří opeřenci je odnášeli pryč, ale i zvukové efekty z místa činu lahodily jeho sluchu.
Po chvíli se ozvalo žalostné vytí přeživších vlků:

"Pajzlové mají své orrrrly - my nemáááme nic..."

"Jen se tak moc neškleb," ozvalo se nad nekromantem. "Bude tě to stát desetinu z nalezeného pokladu."
Magalhao si náhle vzpomněl na písničku, kterou kdysi slyšel u lidí:

Máš-li měšec plný zlatek
Nezdolá tě žádný zmatek
Přestaň ječeti
Jsi-li v hrůzné situaci
Pomohou ti obří ptáci
Orli přiletí

Když tvá bitva prohraná je
Smrt už s tebou v kostky hraje
'Prohráls' řekne ti
Vrhni se na nepřátele
Vítězství pak čekej směle
Orli přiletí

Když padneš do cizí pasti
Až tvé tělo do propasti
Kvapem poletí
Žádné strachy
Máš-li prachy
Orli přiletí

KAPITOLA V.: MEDVĚDI, PAVOUCI, ELFOVÉ A PODOBNÁ HAVĚŤ

"Věřte mi - určitě to bude úplný pitomec," podotknul Vandal. "Nebude žádný problém ho oblafnout."
Řeč byla o Medjedovi, podivném samotářském tvorovi, sídlícím tři dny cesty na západ od hor. Byl známý svou přívětivostí k poutníkům a také tím, že mnohým z nich se v jeho rozlehlém obydlí líbilo takovým způsobem, že tam zůstali. Některé pomlouvačné bytosti ovšem tvrdily, že to nemusí být pravá odpověď na otázku proč z Medjedova

domu neodešli. Je pravda, že tu stále existuje mnoho nezodpovězených otázek, například proč má Medjed tak velkou udírnu nebo proč nikdy nebyla spatřena v okruhu deseti mil od jeho obydlí lesní zvěř větší než veverka (živá). Vandal správně vyvozoval, že i na tak pohostinného jedince by bylo třináct nevychovaných, zapáchajících, hladových a agresivních pajzlů vybavených těžkou výzbrojí (rabita k tomu radši nepočítaje) trochu moc. Vypracoval tedy důmyslný plán, jak všechny k Medjedovi nenásilným (pokud možno) způsobem nastěhovat.
"Takže - hezky do dvojic... ne, nemusíte se držet za ručičky... nejdříve půjdu já a rabit, to aby si Medjed na ten smrad zvykl, potom Borin a Brambur, pak Bifoj a Bifuj, po nich Dablin a Bablin, za nimi půjdou Jogin s Gloginem, jako další Fakin a Kilin. Kdo ještě zbyl? Toro, Goro a Zoro - půjdete jako poslední ve trojici. Budu vám dávat znamení kouzlem 'Magická kukačka'. Jasný? Jak uslyšíte kukačku, vyjde dvojice podle pořadí. A ne, abyste šli všichni naráz!"
"Hmm," zahloubal se Goro. "Kukačka, to je ten fták, kerý dělá 'Čim čim'?"
"Hóby," ozval se Jogin. "Dělá 'Vrků vrků'"
"Odkdy?" škytl Glogin. "Kadej přece vi, že kráká, je to v tý říkance: kukačka letí nad hory - krá krá krá!"
"Hele, nepletete se náhodou? Mysim že líce v noci a dělá -"
"Vrků vrků," přerušil Bifoje naštvaně Jogin.
"Krá krá krá!"
"Hůůů hůůů," hlasitě zadeklamoval Bifoj.
"Vrků vrrrghmplfch ughfmhhlmfff..."
"DOST!" vykřikl Vandal. Pajzlové ztichli a Glogin přestal škrtit Jogina. "Kukačka -" nekromant přejel pajzly ledovým pohledem, "dělá kuku. Kuku, kuku, kuku. Jasné?"
"Kuku," ozvalo se z nedalekého stromu.
"Kuku. Kuku. Kuku. Kukukukukuku," znělo ze všech částí lesa.
"To už jako máme všici jit?" zeptal se Glogin zmateně.
"Tak jo," rezignoval Vandal a zachytil odcházejícího Glogina. "Uděláme to jinak, mnohem rafinovaněji. Budu vás volat jménem."
Proti tomuhle řešení již pajzlové neměli námitek.

"Haló," zavolal Vandal a zkoumavým zrakem přejížděl bludiště vápencových skal. Odpověď na sebe nedala dlouho čekat.
Magalhao, stojící o pár metrů dál zaslechl ostré zasvištění. Nekromant náhle padl k zemi, vykazujíc tak obdivuhodně rychlé reflexy. Nutno říci, že právě včas. V příští desetině sekundy mu nad zády nemalou rychlostí prolétl rotující předmět, který se v dalším okamžiku zaryl do vápencové skály. Rabit ho odhadl na těžký řemdih.
"Jsme přá - medžik šíld levl najn! - telé," vykřikl ve spěchu nekromant, který si s malým zpožděním uvědomil vážnost situace. Ze skal vylétl dlouhý šíp, před Vandalem radikálně zbrzdil a odklonil se v úhlu asi šedesát stupňů, načež se neškodně odrazil od jedné ze skal.
"Z***vená magie! Já se na to vy***u!! Vy d****ové, co si vůbec myslíte?! ****** !!!" (cenzura v zájmu zachování mravnosti - já vím, že cenzuru může provádět jen *****, ale koneckonců si můžete myslet, že ta magie byla zbarvená, i když to asi nebude dávat smysl... - pozn. kontrolora).
Ze skály seskočila mohutná postava. O její velikosti svědčil i fakt, že skočila dolů s naprostou samozřejmostí z šestimetrové výšky. Jinak ale vypadala jako obyčejný (velmi) přerostlý člověk, snad jen ty krví potřísněné tesáky a bělma zabarvená do žlutočervena kazily dojem. V jedné ruce držela TĚŽKOU kuši.
Vandal počkal, až se uklidní menší kamenná lavina a zvedl tvář vzhůru, aby nemusel hledět na špinavé, hustými chlupy zarostlé břicho.
"Kdo jste?" zavrčel příchozí. "Jen si nemysli, mágu, že mě můžeš ublížit nějakýma kouzlíčkama, chachá. Jsem proti nim chráněnej!" dodal a pozdvihl paži, ověšenou magickými amulety a náramky všeho druhu. Vandal v jednom z nich poznal osobní amulet jednoho kolegy z dob studií.
"Jsme jen unavení poutníci, kteří se chtějí ohřát ve tvém obydlí -" začal.
"To vám můžu lehko splnit!" rozchechtal se Medjed, protože tenhle téměř třímetrový humanoid byl opravdu Medjed.
"To bylo myšleno jen obrazně," pospíšil si nekromant s vysvětlením. "A také nejsem žádný mág, naopak, mágy z duše nenávidím..."
"Jo? To mě podržte. Vypadá jako mág, kouzlí jako mág, mluví jako mág a není to mág?! A kdo teda jsi?"
"Nekromant. Mimochodem, možná znáš mého bratrance Radegasta, dělá přírodní nekromancii..."
"Radegast? To myslíš toho, jak má divnej výraz v ksichtu, dlouhou zástěru, rituální helmu s rohama a v ruce furt roh s chlastem? Jó, toho znám! Občas mu dodávám materiál. Měl jsi říct hned, že jsi jeho bratranec!" jásal Medjed.
Můžeme se tedy zastavit v tvém obydlí?" zeptal se Vandal spíše ze zdvořilosti.

"Tak co tady vlastně pohledáváte?" zeptal se Medjed a ukousl velký kus krvavého masa na kosti, výrazně se podobající lidské.
"Cestoval jsem na západ s jedním či dvěma přáteli..."
Pod oknem kamenného příbytku se ozvalo zařehtání.
"...nebo třemi?" zeptal se Medjed.
"Vlastně ano... Borin, Brambur!" zařval nekromant z okna. Ozvěna jeho hlas znásobila.
Netrvalo dlouho a oba pajzlové se objevili v dohledu.
"Bohužel mé kolegy napadly dva tři tisíce skřetů, když jsem se zabýval svou praxí opodál..." pokračoval nekromant.
"Ale stejně jim ti čtyři pajzlové dali zabrat, co?" uchechtl se Medjed.

"To ano," prohlásil zaraženě Vandal a zavolal další dvojici. Mezitím přišli Borin s Bramburem. Nekromant jim naznačil, aby se posadili v koutě a nerušili ho v hovoru.
Rabit zaregistroval další, tentokrát vzdálené zařehtání.
"Naštěstí jsem se včas vrátil, ty zbývající skřety pobil..."
"A zachránil všech sedm zajatců," ušklíbl se Medjed.
Vandal získal dojem, že něco není v pořádku a rozčileně zavolal Dablina a Bablina.
"Nakonec jsme tedy unikli a přišli do nížiny. Tam nás ale napadli Brrrkové..."
"To jich asi muselo být dost, když se nebáli napadnout nekromanta, rabita a osm pajzlů, že?"
Vandal pochopil, že se mu něco vymklo z rukou, nicméně se rozhodl věc dotáhnout do konce. Nevšímaje si Bablina s Dablinem, kteří právě přišli do místnosti, vyklonil se z okna a zavolal další dva pajzly.
Rabitovi začalo vrtat hlavou, co to pořád ve skalách řehtá.
"No, ve skutečnosti těch pajzlů bylo -" začal Vandal opatrně.
"Nejmíň deset," napověděl mu Medjed. "Můžeš zavolat další dva."
Vandal si utřel pot z tváře a udělal to.
"A nakonec nás zachránili orli," dokončil, přemýšleje, jak do příběhu dostat poslední tři pajzly.
"Ti orli jsou pěkní hajzlíci, vsadím se, že za to chtěli aspoň desetinu z nalezenýho pokladu, takže vás patnáct se bude muset uskrovnit," ulehčil mu to Medjed.
Nekromant se podíval na Medjeda s úžasem drakobijce, který si tváří v tvář ohnivému drakovi uvědomil, že doma zapomněl kopí, brnění, ochranné amulety a podobné drobnosti. Nevěřícně potřásl hlavou a zavolal Tora, Tora, Tora, pardon, Tora, Gora, Zora.
Než stačili přijít, vklusal otevřenými dveřmi dovnitř mohutný černý kůň. "
Hodnej koníček. Poď sem, Šemíku, vem si masíčko," řekl Medjed změněným hlasem. Šemík si zlostně odfrkl a uhryzl polovinu masa i s kostí. Poté se otočil, zařehtal "Ý - HA - HÁ" a odcválal pryč.
"Mám rád chytrý koně," zabručel Medjed. "No, takže asi nebudete mít moc zásob a chtěli byste tady přespat, že?"
Pajzlové nadšeně přikyvovali.
"Desetina z pokladu," suše oznámil Medjed.
"Cože?!" vykřikl teď už naštvaný Vandal.
"No, no, jen si nemyslete, že mě vyžerete špajz a nic za to nezaplatíte," zamračil se hostitel.
"Ale - jak vůbec můžeš vědět, že najdeme nějaký poklad, nic jsem ti přece neřekl!" bránil se nekromant.
"Podívej, " usmál se Medjed obzvláště nechutným způsobem (jinak to ani neuměl), "kdysi jsem znal pár rabitů. Nechuť k opuštění pokladu u nich překonává jenom nechuť cestovat. Takže si myslím, že ta desetina vás přijde ještě docela lacino."

Kromě několika obzvláště odolných pajzlů, schopných spát kdekoli a kdykoli bez ohledu na vnější okolnosti, se nikdo tu noc nevyspal. Náhoda tomu chtěla, že se zrovna konal sraz medvědodlaků z celého okolí. Někdo přitáhl sudy vína na povoze nějakého blázna, který si zřejmě myslel, že západní kraje všichni nazývají Divočinou jenom z legrace. Medjedovci se po několika vypitých hektolitrech dostali do správné nálady. Nikdo kromě nich by asi nepoznal, zda zpívají písničky v řeči medvědů, sprostě nadávají nebo jen tak řvou. Medjedovým hostům to stejně bylo jedno, protože takový šílený randál se nedal vydržet. Vandal se projevil jako masochista, když na sebe po půlhodině neúspěšně strávené s prsty zaraženými v uších seslal kouzlo 'Ohluchni'. Ani potom ale příliš nespal kvůli bolesti ušních bubínků, které se rozhodly nerespektovat fungování kouzla.
Po půlnoci zábava vyvrcholila. I Šemík nakonec usoudil, že čeho je moc, toho je příliš a odklusal na západ nalovit si nějaké skřety.

"Ňák mě neštymuje, jak Vandal vodmašíroval pryč."
"Pré na jih, do Dolu Kultůru."
"Hehe, a co tam? Tož ogaři, ňa sa zdá, že sa boí a rači zdrh."
"Ba jo, nechal nas ve štychu."
"Nechte toho. Vandal není žádný zbabělec, šel na sever vyřídit si účty s Bílým Pánem, co minulé století obsadil Dol Kultur."
"Jó, Borine? To je ňákej felčar?"
"Ale, ne, to je nějaký mág, který uctívá Kokotha a chce na celém světě nastolit pořádek a zákony."
"To jako ty vjeci, co říkaj, že něco nemožeš robit? Dufam, že ho Vandal rozmašíruje a roztahá jeho střeva na vohoz voštěpem od tyho Dolu, aby každej podobné pitoma zmérčil, jak dopadne, dyž si dá hubu na špacír!"
"Tož ja, by nekvákali. To já jednú potkal ňákýho člověka v hnusně bílých hadrech a von mjel hezkú hůl, tak se mu i šlohl a von na mje remce: Nepokradeš. A já na to: to jako že už nikdá nic nečórknu? Jak to možeš vjedět? Nemám sa ti skór mrknuť na pajšl a iné flaksy co máš uvnitř břucha? A von: Nezabiješ. To už ňa dožralo, tak mě vrtá v lebeni, je vještec či co, usek sem mu škopek a von ani nemuk. A pak že nezabiju. Kdepá, tydle kecali sa musej mordovať."
"Máš recht, ale mohl s nama klusať hin jen cez tendle les. Není tu zdravé vzduch jako u nás pod zemoj a ve dňu tu nejni klidno."
"Ve dňu tu pré lícó velký pavóci, co chytajó lidi a pajzly."
"Je to prauda, Borine?"
"Drž hubu."
"Sakrýš, je to prauda."

Obří pavouci s klidem pozorovali skupinu spících pajzlů, neobratně zamaskovaných smrčky menší velikosti. Dost je to pobavilo. Pajzl se sice někdy dá přehlédnout, ale už těžko přeslechnout, zvláště když chrápe svým obvyklým způsobem. A co teprve třináct pajzlů! Mimochodem, kdyby se pavouci orientovali i podle čichu, našli by je mnohem rychleji...
"Co budeme dělat, náčelníku?" otočil hlavohruď Tlustej Pabouk. Další dva pavouci se otočili také a čekali na rozhodnutí.
"Je jich sice na nás moc, ale myslím, že když je zavážeme i s těmi větvemi, nebudou mít mnoho šancí k útěku," pronesl Starej Bubřináč zvolna.
"Ale co když se několika podaří prosekat ven a zaútočit na nás?" skočil mu neslušně do řeči Nafouk.
"Jsme přece strážci lesa," upozornil ho náčelník vážným hlasem.

Jedno ale pavouci vědět nemohli - že mezi pajzly chybí jejich vůdce Borin a také rabit Magalhao, který ho jako neviditelný špehoval a přemýšlel co má za lubem. Další události proto později nabraly neočekávaný obrat. Ale to bychom předbíhali - nejprve se podívejme, jak se vedlo pajzlům a pavoukům.

Gloginovi se zdály podivné bílé sny, kdy kolem sebe viděl samé bílé provazy a nic víc. Kdyby byl člověkem, podvědomě by si řekl, že už nikdy nebude pít, nicméně Gloginův metabolismus už byl po letech tréninku založen spíše na sloučeninách s vazbou -OH místo H2O, takže něco takového u něj nepřicházelo v úvahu. Každopádně si ale pomyslel, že tak pitomý sen ještě neměl. Zachechtal se a najednou mu došlo, že to není sen.
To ostatně začali chápat i ostatní pajzlové. Když někteří zjistili, že jsou obmotáni lepkavými bílými provazy, popadla je zuřivost. Avšak pavučiny byly pevné a nedaly se jen tak přetrhnout. Osvobodit se podařilo jen Joginovi, který se obratně vyvlékl a Dablinovi s Kilinem, kteří se pomocí svých zbraní prosekali ven. Pavouci nejprve zneškodnili Jogina a poté spojenými silami i oba zuřivé bojovníky. Mezitím jim však znova utekl Jogin, kterého pak museli honit po lese hodnou chvíli. Nakonec se však i on ocitl na mýtince, kde byli naskládány zámotky s těly jeho kolegů.

Borin došel až k velkému dubu a začal ho pečlivě obcházet. Přitom dělal dlouhé kroky a něco si pro sebe mumlal.
"Vousy vzhůru! *" ozvalo se z koruny. (* malé vysvětlení - zatímco lidem se říká 'Ruce vzhůru', u pajzlů je nutná tato malá obměna - pajzl musí se svými vousy stejně dát nahoru i ruce a jde hlavně o to, aby prokázal, že nemá ve vousu schované nějaké zbraně, např. obouruční bitevni sekeru - pozn. odborného spolupracovníka.)
Borin se podíval nahoru a s nevolí uposlechl příkazu.
"Copak to tu máme," zachechtal se jiný hlas. "Pajzl a přišel krást, že jo? Odpověz!" zasyčel a z koruny seskočilo několik bytostí s dlouhými luky. Podle pochybného vzhledu, směšně zakončených uší a křiklavě zelených vlasů to byli lesní elfové.
"Ale co vás nemá," pokoušel se Borin o úsměv. Jenom tak cestuju a prohlížel si stromy..." "Opravdu?" zahýkal jeden z elfů, který prohledával Borina a kromě praku, dvou seker, pár šutrů a pohrabáče na vousy našel malou mapku. "Tady je kousek našeho lesa a u tohodle stromu je runa Hm, jako Hmůj, pajzlicky poklad. Ještěže to tu hlídáme..."
"To je ale hluboké nedorozumění," bránil se Borin. "Ve skutečnosti to znamená Hmm-mérk-to a to je v překladu kulturně historická přírodně chráněná pamětihodnost."
"Odvedem tě ke králi, ten už rozhodne co s tebou," zamračil se vůdce elfů.

"Nebudu vám říkat přátelé," prohlásil Starej Bubřináč, "protože je to poněkud hloupé označení pro chutnou večeři. Nicméně možná vás trochu utěší to, že vás nesežerem. My, pavouci, se živíme tělními tekutinami, což v praxi znamená, že vás postupně vysajeme. Budete sice umírat dlouho a ve strašných bolestech, nicméně minule mi říkal nějaký člověk, že by dal nevímco za pár dní života navíc. Jste tlustí a odolní, takže někteří z vás vydrží i týden."
"Zhuhvyzyhu," ozvalo se směrem od jednoho zámotku.
"Také je trochu neobvyklé, že ačkoli spolu hovoříme, vy nás nevidíte. Popravdě řečeno není o moc stát, protože si dovedu živě představit, jak vypadáme v očích hnusných bytostí s pouhými čtyřmi končetinami, z nichž jenom na dvou se pohybují. Váš kolega, co nám tak dlouho unikal po lese, byl podezřele bledý, když jsme ho chytli."
"Vycucnem ho prvního!" zajásal Blbý Bublina.
"A nejhorší jsou lidské ženy," nedal se přerušit Bubřináč. "Napřed řvou, že nemůžou dýchat a když jim sundáme vlákna z obličeje, začnou ječet a pak náhle pak přestávají komunikovat a dívají se na jeden bod na nebi."
"Nešlo by to trochu zkrátit?" zeptal se Nafouk, který by se mlsně oblizoval, kdyby mu to anatomie dovolovala.
"To je dneska mládež," poznamenal Tlustej Pabouk.
"Možná se vám tohle zdá nefér," pokračoval Starej Bubřináč, "ale rozhodně uznáte, že z něčeho musíme být živi a pak - vy a lidi jste verbež, která do lesa nepatří. V tom se trochu názorově rozcházíme s kolegy skřety, kteří by vás zajisté pustili. Nu což, pustíme se do jídla. Můžete nám popřát dobrou chuť. Aha, nemůžete. Nevadí."

Magalhao zatím prchal lesem od místa, kde uviděl elfy. Přiběhl na mýtinu a strnul při pohledu na tři pavouky, kteří svými rozměry rozhodně nevzbuzovali představu pavoučka pro štěstí. Pochopil, že se chystaji obědvat a proto chtěl nejprve rychle utéct. Potom si ale uvědomil, že nezná cestu z lesa ven a navíc je ohrožen zisk pokladu draka Špaka. To rozhodlo.
"Když neodtáhnete, podříznu ho!" prohlásil poté, co se zviditelnil s nožíkem Párátkem (sebral ho Smrťágolovi) přiloženým na krk náčelníka Bubřináče.

"Tak jó," reagoval Blbý Bublina. Nafouk se jenom sebevědomě usmíval.
"Hej," poklepal rabitovi na rameno pátou nohou Tlustej Pabouk, který předvídavě držel v křoví stráž, aby nebyla porušena slavnostní chvíle prvního náčelníkova 'výcucu' (tzv. první košt).
Brzlík zaječel, pořezal se na ruce a pak se mu podařilo nějakým záhadným způsobem nasadit prsten na ruku. Nafouk, který k němu běžel, byl tak překvapený, že v plné rychlosti narazil do Pabouka a porazil ho.
Magalhao mezitím osvobodil prvního pajzla. Měl štěstí že to byl Bifuj, který měl dostatek rozumu k tomu, aby napřed vysekal pár svých kolegů z vláken, než se musel začít bránit pavoukům. Ti bojovali statečně, ale sotva svázali Bifuje, už proti nim stála většina pajzlů a přesila stále vzrůstala.

Rabit to sledoval neviditelný z vysoké větve a hlasitě to komentoval:

Chyť si mě pavouku
Mizerný nafouku
Kam to čumíš, bubřináči
Ta tvá parta je mi k pláči
Hele, ty mě nechytíš
Dívej, lezu stále výš
Jsi jak velká bublina
Která praskat začíná
Hledej si mě križáku
Chytrej nejsi, hlupáku
Kdo to volá, jen se zeptej
Za chvíli už budeš mrtvej

Těmito a podobnými větami, které měl Magalhao za verše, způsobil v pavoučích řadách zmatek, protože při používání pitomých jmen měl leckterý z nich pocit, že někdo volá právě na něj (což Magalhao netušil). Blbý Bublina na to doplatil nejvíc - při zaslechnutí svého jména zanechal boje, načež ho skolil přesnou ranou Dablin. Zbylí tři pavouci se zuřivě bránili. Nebudu to protahovat.
Zdechli všichni.
Pavouci, samozřejmě.

Náhle se však z lesa ozvalo: "VOUSY VZHŮRU!"

KAPITOLA VI. : OSVOBOZENÍ PAJZLOVÉ A SPOUSTA CHLASTU

Král elfů seděl v temné podzemní síni na svém truně, který zdobily lebky nepřátel a shlížel na svého zajatce.
"Tak co mi odpovíš?" zahřímal jeho hlas sálem.
"Jsem Borin Sekera, syn Trágila, syna Gethora. Pán Vršku. Neřeknu. Neřeknu. Neřeknu."
"Tak ty neřekneš?!" zaječel král elfů. "Čarodějové, sem! Zmučte ho blesky!"
"Chá chá chá!" řval smíchy Borin, zcela imunní vůči magii. Král zřejmě pochopil důvod pajzlova veselí, protože gestem ruky poslal své čaroděje pryč.
"Co takhle Morkohryz? To je taková bylina s tak jedovatými bobulemi, že stačí..."
"Imunní," zašklebil se Borin.
"Myslím, že proti takovým palečnicím imunní nebudeš," prohlásil po chvíli zamyšlení král.
"Klidně, ogare, ale nejdřív mě budeš muset stáhnout železný rukavice. Nesundal jsem je už sto let."
"Natáhnu tě na skřipec!" vybuchl elf.
"Paráda, konečně si protáhnu svaly..."
"Nechám tě pálit žhavým železem!"
"Ještě žhavějším než byly zbraně, co jsem rukama vytahoval z ohně?"
"Na vlastní kůži ucítíš mučení vodou!"
"Sem s ní, radši bych víno, ale když mám žízeň, je to jedno. Doufám že mě pomůžeš překonat můj rekord v pití, tuším padesát korbelů..."
Král elfů vyčerpaně svěsil hlavu. Za chvíli sebou škubl.
"Myslím, že vím, co ti pomůže rozvázat jazyk!"
Borin se zachechtal. "Opravdu?"
Král vstal z trůnu a pomalým hlasem s vítězoslavným a špatně skrývaným úšklebkem na tváři pronesl:
"NEBO TI DÁM VYŠKUBAT VOUSY."

Borin klesl na kolena a hrůzou se mu zježily vlasy na hlavě. S hrůzou zjistil, že se mu třesou ruce.
"Ne, to ne..."blekotal. "Vousy ne... Všechno řeknu... jdu s někým k Vršku vyhnat draka Špaka a vzít si svoje bohatství... o tom mizerném pokladu pod stromem jsem vědel, ale jen jsem si tam odskočil z cesty..."
"Lžeš," prohlásil elfí král, který dobře vědel, že pajzl nikdy neřekne pravdu nepříteli. Neuvědomil si, že tu šlo o zcela vyjímečný případ, způsobený zoufalstvím pajzla, který by mohl ztratit svou celoživotní pýchu a výsostný znak svého

národa.
"Nicméně si myslím, že s tím mým zanedbatelným pokladem máš pravdu.Mí poddaní chytli tvé druhy, takže je jasné, že jdete za něčem větším. Abych se to dozvědel, nechám ti nejprve vyškubnout pár vousů."
Pokynul jednomu ze svých služebníků. Borinovi přejel po těle mráz a jeho jazyk začal spolupracovat obdivuhodným způsobem s mozkem.
"Ne! Cestujeme skutečně na západ za velkým pokladem, ale, jak jsi moudře poznal, nejde o Vršek, naším cílem je Echsakrot, jezerní město, jehož starosta nechal ukradnout Špakovi cosi z jeho pokladu, když spal," produkoval Borin lži jako na běžícím páse. "Získal tak slušné bohatství,které půjčoval na nehorázný úrok a těm, kteří ho nemohli splatit (o což se osobně postaral) sebral všechen majetek. Tímhle způsobem získal velký poklad, který jsme mu chtěli vzít, tak že bychom nejdříve předstírali zájem na jistém obchodu a poklad za pomoci jednoho odborníka ukradli."
"Velmi dobře," přikývl král elfů, hrdý na svoji moudrost, která mu pomohla zjistit pravdu. "A starosta Echsakrotu zatím říká, že nemá peníze a dokonce mi dluží poplatek za ochranu na tenhle měsíc... no, však sena něho podíváme... Stráže! Zavřete toho pajzla až zčerná!"
"Doslova," dodal se smíchem.

Borin měl štěstí, že Magalhaa, kterého zahrnul do své pohádky, uvedl jako 'odborníka'. Kdyby se zmínil o rabitovi, elfímu králi by došlo, že mu kdosi unikl.
Rabit byl ve chvíli přepadení pajzlů na stromě a měl stále ještě nasazený prsten, takže ho nikdo z elfů neuviděl. Mohl sledovat situaci, která se vyvinula jasně v neprospěch pajzlů. Ti sice byli silně bojovně naladěni, ale jejich bojové nadšení trochu ochladlo poté, co spatřili zhruba čtyřicet elfích luků namířených na svá těla. Pajzlové sice mohli často důvěřovat svému brnění, ale elfí šípy bývaly otrávené jedy, které zabíjely dokonce i většinu odolných pajzlů při pouhém škrábnutí. proto po krátké debatě souhlasili s mírovou dohodou (my složíme zbraně, vy nás pravděpodobně nepostřílíte) a s krajní nechutí se nechali zajmout.
Za elfy a svázanými pajzly klopýtal i Magalhao Brzlík.

V následujících dnech pobíhal neviditelný rabit po elfím podzemním paláci, živil se z toho, co ukradl, navštěvoval pajzly a vedl s nimi předlouhé hovory na téma 'Kolik mi dáte, když vám dám tenhle kousek masa?'. Také si nechal odhlasovat navýšení své odměny o nejlepší kousek Špakova pokladu, takzvaný Arcišutr. Že ho s ním Borin chce praštit do hlavy a vyřešit tak otázku jeho podílu, rabit nevěděl. Stejně tak ale zatím nevěděl, jak dostat pajzly z hladomorny.
Elfové sídlící v podzemních síních pod lesem se přece jen trochu lišili od svých příbuzných s Groglinky, nejen vzhledem, ale i zvyky. Například konzumovali daleko méně alkoholu a upřednostňovali před grogem víno, jehož velké zásoby pocházely zčásti ze starých časů, kdy ještě Divočinou projížděly kupecké karavany, zčásti z Jezerního města Echsakrotu, které králi elfů posílalo každý měsíc poplatek, mimo jiné i touto formou.
Strážci, kteří byli udiveni tím, jak vězni v hladomorně nevykazují žádné známky hladovění, poskytli jednoho dne Brzlíkovi příležitost k osvobození pajzlů. Nějakým způsobem přišli k soudku vína. Když kolem nich Magalhao jako obvykle nepozorovaně procházel, vesele popíjeli a dostávali se do správné nálady.
"Pó-slyš, kamráte, a tu-te-ten soude - škyt - k!" prohlásil jeden z nich, zatímco se rabit posadil nedaleko od nich. "Tén jim fakt nebude tento to?"
"Né, nebudé chybjét, řikam ti už zas to... že jaksemtosakra myslel, no to... že jich posílaji... hódně posílaji po tom, jak to teče, he, jo po řece!"
"Ško-škoda toho..." povzdechl si první strážce.
"No tak se nzblaznime, né... sem s tim, na - škyt - pjem sé, né?"

Rabit si nakonec z útržků hovoru dal dohromady, že král elfů dává posílat několik sudů na voru po řece. Víno bylo určeno pro vojáky, kteří tábořili u řeky několik mil na západ. Že šlo o ležení elfích vojsk, které se mělo za několik dnů vydat na pochod k Echsakrotu, aby ztrestalo tamější neplatiče, rabit navěděl. Pro něj byl koneckonců důležitý jen fakt, že existuje i druhá cesta ven, která není tolik střežená. Podle strážce sudy nakládalo jen několik vorařů, kteří zřejmě ani nebyli pořádně ozbrojeni. Rabit si v duchu sestavil plán. Zbývalo už jen zbavit se obou strážců.
"Nechce se vám na záchod?" pronesl své myšlenky nahlas.
"Né," prohlásil jeden ze strážců
"Do-dobrý nápt," ozval se jeho kolega a potácivým krokem odešel pryč, broukaje si přitom nějakou sprostou písničku.
Strážce, který zůstal na místě najednou zavrtěl hlavou.
"Poč-počkat. On-se-mje-neptal." Pokýval hlavou a na obličeji se mu objevil výraz úporné snahy o soustředění.
"Když-pak-on-se-neptal-mje...Kdo-pak-se-ptal-mje?"
"Já," prohlásil Magalhao.

Elfí strážce byl potěšen, že našel zpáteční cestu už na třetí pokus, ale jakmile uviděl svého mrtvého kolegu, zůstal zaraženě stát.
"So... so mu to todle udělaló?" podivil se.
"Párátko," odpovědel stručně rabit a podřízl ho taky.

"Takže ještě jednou. Až seběhnem tyhle schody, pobijeme voraře, rychle nasedneme na vory a přesekneme lana. Až se podzemní řeka objeví na povrchu, přistaneme a zkusíme se dostat ke stezce na západ."
"Jasný, Borine."

"Takže - hrr na ně!" Povykující pajzlové byli překvapeni, když po seběhnutí několika desítek schodů vběhli do úplně prázdného sálu s podzemní řekou, na které plaval naložený a stejně tak opuštěný vor.
Odpověď na otázku kam se všichni poděli dával jen jakýsi vzdálený řev, vycházející z druhé chodby, ústící do jeskyně. Elfí voraři zřejmě také usoudili, že jeden sud králi chybět nebude. Podle intenzity hluku však buď šlo o velký sud nebo se neskončilo u jednoho.
"Voni tam chlastaj..."
"Dost řečí. Nasedat na vor!"
"A co s tyma bečkama? Rúvnuť do potoka?"
"Ogaři, to je víno!!!"
Pajzlové začali otvírat sudy s vínem a hltavě chlemtat jejich obsah. Všichni se shodli na tom, že neuškodí trochu se před cestou posilnit, můžou přece kdykoliv přesekat lana a odplout...

Po dvou hodinách byli královi voraři zpití téměř do bezvědomí, takže nemohli vnímat zvuky rozjařených pajzlů z vedlejší jeskyně. Ti na tom byli ještě o něco hůř, každý z nich totiž dokázal vypít množství, kterým by se kterýkoliv člověk dávno upil k smrti. Většina pajzlů nakonec přešla na stav zvaný 'mrtvolno' a začala chrápat v poloprázdných sudech,do kterých si nakonec všichni vlezli.
Jedině na rabita se nedostalo. Sudů totiž bylo třináct a tak byl rád, usrkl-li si občas ze sudu, do kterého zatím jeho majitel nevlezl. Představa, že bude pít ze sudu, ve kterém leží špinavý pajzl, nebyla ani pro značně otrlého Magalhaa příliš lákavá. Nakonec tedy skončil jen vzteklý a skoro střízlivý. Když ale uslyšel vzdálené elfí hlasy od schodiště, byl za to druhé celkem vděčný
"...ídky říkaly, že ne... asi je ještě..."
"Jaktože je ještě neposlali?! Co tam dělají?!!"
Magalhao s hrůzou poznal hlas elfího krále. Uvědomil si, že - pokud může soudit podle počtu a intenzity kroků - ho doprovází skupina vojáků a poměrně rychle pochopil, že existují i dny, kdy jsou pajzlové trochu připravenější k boji. Hlavou mu bleskl šílený nápad a ihned ho začal uskutečňovat. Začal sbírat víka a v překotném tempu zavírat sudy. Naštěstí byli pajzlové natolik opilí, že mu v tom nijak nebránili.
V okamžiku, kdy první elfové sestoupili po schodišti a vešli do sálu, zavřel rabit poslední sud a sám si rychle nasadil prsten.
Za ozbrojenou stráží kráčel král elfů. Když spatřil opuštěný vor, zrudl vztekem. Poměrně rychle mu došlo, čím byli jeho poddaní tak zaneprázdněni. Nejprve chtěl nechat všechny voraře popravit a sudy urychleně poslat po řece, velitel gardy ho však přesvědčil, že vzhledem k jistým okolnostem by bylo vhodnější provést tato rozhodnutí v opačném pořadí. I tak trvalo více než dvě hodiny, než byli voraři schopní plavby. Konečně všichni nastoupili, vojáci přesekali z břehu lana a plavidlo se vydalo na svou krátkou cestu.

Zatímco vypluli z podzemí, rabit si lámal hlavu, jak se vyhnout elfímu vojsku, u jehož tábora měl vor přistát. Nenapadlo ho ale nic lepšího, než všechny voraře podřezat, což vzhledem k tomu, že už nebyli tak opilí jako před několika hodinami, nebyl zrovna perspektivní plán. Rabit byl na jeho provedení navíc příliš zbabělý. A tak jen seděl a snažil sena něco kloudného přijít.
Za zákrutem řeky se mezitím objevil tábor vojska, který se začal rychle přibližovat. Přinejhorším, přemítal Magalhao, vzbudím nějaký rozruch a až odvedu pozornost, rychle osvobodím pajzly a snad se nám podaří utéct...
"Tak poďte, musime přirazit k břehu..." ozval se hlas jednoho z vorařů.
"Ani ná-nápad," škytl 'kapitán' plavidla. "Se tam nezblázní. Pojedem kousek dál."
"Ale tam jsou peřeje!"
"Šak jo, dycky sem tama chtěl proplout..." nedal se odbýt jeden z nejopilejších elfů na palubě.
"S vorem?!!"
"Jasněéé! My to dokážem!"
Vzhledem k tomu, že takový přístup byl jednoznačně pozitivní a také proto, že už je stejně sebral proud, nebyly proti tomuto rozhodnutí žádné zásadní námitky.
Vor se v peřejích několikrát zatočil, najel na velký balvan a rozlomil se na několik kusů. Sudy, elfové i rabit se ocitli ve vodě.
"Popomóc! Neumím pláváááát!" řval velitel nyní již neexistujícího plavidla.

Rabit plavat také neuměl a o to úporněji se snažil vydrápat na jeden ze soudků, se svou nízkou inteligencí zcela nechápaje principy stability a těžiště. Jako zázrakem ale přežil cestu peřejemi a dokonce se mu poštěstilo zachytit se malého kusu voru a vylézt na něj.
Řeka byla už klidnější, ale přesto měla poměrně rychlý proud. Pluli celý den a k večeru Magalhao spatřil hradby Echsakrotu.

Echsakrot, to byla vždy kapitola sama o sobě. O jeho založení se postaral jakýsi kdysi známý zloděj, podvodník a multigamista, jehož jméno nám nevděčná historie nedochovala. Jisté je jen to, že při jakémsi útěku se snažil přeplavit přes jezero v západní divočině a místo toho přistál na ostrově. To, že je to ostrov, by mu ani tak nevadilo, spíše skutečnost, že mu uplavala špatně uvázaná loďka, byla na pováženou. On ani žádná z jeho patnácti žen neuměli plavat nebo stavět čluny, takže mu nezbývalo, než na ostrově zůstat a založit město. Při pohledu na člun mizící v dáli pronesl památnou větu: 'Ech, sakra', která dala městu jeho jméno.

Z uvedených skutečností plyne, že všichni obyvatelé Echsaktoru jsou potomky zakladatele města. V pozdějších dobách už sice stavěli čluny a občas uloupili elfům nebo kmenům divokých lidí nějakou ženu, ale první generace neměly při manželských svazcích příliš velký výběr, což zrovna nepomohlo snížit míru degenerace.
Dějiny jezerního města Echsakrotu byly zajímavé, šlo by však o příliš dlouhé vypravování, které přesahuje rámec našeho příběhu. Proto bude lepší se vrátit k rabitovi a pajzlům, kteří konečně dopluli na jezero a nedlouho poté přistáli na ostrově.

"Kdo je?" ozvalo se za branou, poté co na ni Bablin zabušil svým těžkým řemdihem.
"Vrací se král Vršku," zařval Borin. "Jdeme skoncovat s naším nepřítelem!"
"Nějací nájezdníci, šéfe," bylo slyšet hlas strážce Echsakrotu. "Prý s námi chtějí skoncovat..."
"Postřílet!"
"Ale to je nedorozumění," zavolal Borin, když uviděl za hradbami několik kuší. "My se u vás chceme jen najíst a napít a ..."
"Takže žebráci? Postřílet!"
Pajzlům trvalo dlouho, než rázného velitele stráží přesvědčili, aby zavolal starostu. Přišel však jen jeho zástupce a ten je nepustil do města dřív, než slíbili Jezernímu městu desetinu z pokladu...

Starosta a spousta významných osobností města mezitím oslavovali, protože byla neděle (kromě ní se slavilo už jen každé pondělí, úterý, středu, čtvrtek, pátek a sobotu - pozn. znalce místního folklóru). Dost je proto naštvalo, když do hodovní síně v tzv. Hradu, který vévodil městu, přišlo třináct promáčených a poloopilých pajzlů, kteří se ve městě už nedali nikým zastavit.
Borin skočil na stůl a zařval na celou síň:
"Jsem král Vršku a přišel jsem si vzít zpátky své království!"
"Hmm?" promluvil starosta, zjevně čekající na pointu.
Borin znejistěl a slezl ze stolu. Konečně přiběhl zástupce starosty a něco pošeptal do ucha vládci města. Tomu se po chvíli rozlil na tváři spokojený výraz.
"Ach tak... potom buďte vítáni... Hej, doneste jim něco k jídlu!"
"Á čó mněé, ubohému štažečkoví..." ozvalo se odkudsi z rohu. Všichni se tam otočili a s úžasem zjistili, že tam sedí jakýsi žebrák ve špinavých hadrech, kterého si dosud nikdo nepovšimnul. V jedné ruce měl hůl, v druhé držel pohár s vínem.
"Co to je?" zafuněl starosta. "Vyhoďte ho! Oknem!" dodal, zjevně potěšen faktem, že se hosté dočkají aspoň nějaké zábavy, kterou zhruba padesátimetrový let neštastníka rozhodně poskytne.
Velitel obrany města, zlostný z toho, že nejen pajzly nemohl nechat postřílet, ale ani jim nedokázal zabránit přijít na hrad, si všiml skvělé příležitosti k tomu, aby dal průchod svému hněvu. Rázným krokem tedy vykročil k žebrákovi. Ve chvíli, kdy ho chtěl chytit a odvléct k oknu, stařeček čiperně vyskočil na nohy, kousek poodstoupil, podivně zagestikuloval a zamumlal:
"Térn tu stoun."
Velitel stráží ztuhl v póze s napřaženýma rukama a poté se proměnil na umělecky dobře zpracovanou sochu. Stařeček odhodil své hadry a uhodil svou nekromantskou holí do podlahy.
"Zdravím všechny přítomné," zachechtal se Vandal. S potěšením se zadíval na svůj výtvor. "To máš za to vybírání mýtného na nekromatech," dodal tiše a škodolibě se usmál.
"Ech, Vandale," koktal překvapený starosta, "co tady děláš? Doufám,že je všechno v pořádku, dodávky jsme -"
"Co je mě po tom," mávl rukou Vandal. "Jsem tu kvůli Borinovi a jeho kolegům. Tak se postarejte, aby měli dost jídla a pití."
Po tomto setkání se pajzlům vrátila dobrá nálada a nevšímajíce si ostatních, dali se s nekromantem do hlučné debaty. Brzy k ránu pak začali tvořit vskutku zajímavé plány na dobytí Vršku a zabití Špaka, jejichž hlavní přednost spočívala v tom, že si je druhý den už nikdo z přítomných nepamatoval.

Za několik dní vyrazili na cestu, k velké úlevě starosty i dalších lidí z Jezerního města, jehož zásobám začala družina dávat dost na frak. Když procházeli jeho severní bránou, loučili se s nimi dobrosrdeční občané touto písničkou:

Vrátil se nám Vršku král
Jako žebrák přišel
Snad aby šel zase dál
Naši píseň slyšel

Pročpak by nás vyžrat měl
Nechceme ho tady
Ještě že se dneska chtěl
Obrátit k nám zády

Vrátil se nám Vršku král
A co má být, braši?
Nic nedal a jen by bral

Ve hlavě mu straší

Až si ho Špak sežere
No to bude sláva
Ať se rychle sebere
Bláznům příklad dává

KAPITOLA VII. : NĚKDO DOMA

Cestou k hoře Vandal vyprávěl ostatním o historii Vršku a o své cestě do Dolu Kultůru. Protože rabit a někteří mladší pajzlové neznali podrobnosti o Borinově otci a dědovi, vyprávěl nejprve o nich.
"Gethor, syn Dárkina prvního, byl mocný král trpaslíků a v době Špakova příletu vládl Vršku. Prý to byl skvělý válečník, i když někteří jeho nepřátelé tvrdili, že jen vzbuzoval hrůzu svou strašnou obří postavou - měřil totiž o něco více než jeden a půl metru! Přesto se většina pajzlů shodovala na tom, že by Špaka zabil, nebýt nesmírné kocoviny, kterou v době útoku měl.
Po pádu Vršku Gethor prohlásil, že se mu stejně nikdy nelíbil a že si jde pro jiné království. Úplně sám odešel do Mordyje, kde vládnou sluhové Kokotha, trotlové, velcí bojovní skřeti řečení skuhruti a jiní v poměrně hojném počtu. Gethor přišel k bráně a zavolal: 'Tak vylezte, blbečkové, ať se nemusím unavovat, tohle je teď moje království'. Když se nic nestalo, naštval se, vzal svou legendární Krvavou sekeru, mezi námi učenci též zvanou 'Blůdsésty ex' a vběhl dovnitř. Nikdy nikdo už ho, s výjimkou jeho hlavy, od té doby nespatřil.
Jeho syn Trágil velmi trpěl ztrátou teď už svého království, ale nikdy nenašel odvahu se tam vrátit. Čím dál častěji se opíjel a pronášel pochmurné předpovědi, načež jednoho dne odešel a víc už se nevrátil.
Před několika měsíci jsem konečně zjistil, že ho zajala smečka vlků Brrrrků a odvedla ho ke svému Bílému pánovi, co se tajně usídlil v Dolu Kultůru. V jeho vězení také zemřel. A protože jsem členem Černé Pětky, což je spolek nekromantů s cílem zničit všechny obránce takzvaného dobra, zákonů a pořádku, rozhodl jsem se s pomocí ostatních nekromantů při této výpravě porazit Bílého pána. A zvítězil jsem!"
"Kecáš," utrousil Kilin, "nemáš jeho vúsy."
Vandal se zamračil. "Za prvé, nesdílím zvyk pajzlů skalpovat slavné nepřátele. Za druhé, Bílý pán nemá vousy -"
Pajzlové se s opovržlivými výrazy v tváři rozchechtali (pajzlové s oblibou praktikují svůj rasismus vůči všemu, co nemá vousy a občas mají sklon posuzovat slávu bojovníka právě podle délky jeho vousů. Kdo je nemá, je nýmand - pozn. autora).
"Za třetí," pokračoval nekromant, "Jsem ho nezabil, ale jenom vyhnal..." Pajzlové se na sebe podívali a v jejich pohledech se zračila směs údivu, opovržení, zlosti a zmatku.
"Musíte si uvědomit, že Bílý pán je skutečně mocný a ovládá větší síly než naše nekromancie," nedal se tím vyvést z míry Vandal.
"A kam vůbec utekl?" zeptal se zamračený Borin.
"Někam na jih... Ale on přijde den... !" zahřímal nekromant.
"Jasný že příde, dycky je den po noci, né?"
Nekromant jen otráveně mávnul rukou.

Už při odchodu z Echsakrotu mohli díky dobrému počasí všichni vidět sídlo pajzlů, nyní obývané drakem Špakem. Vršek byla hora vysoká tak, že ve chvíli, kdy jim zbývaly ještě dvě noci cesty, se rabit musel zaklánět dozadu, aby spatřil její vrcholek. Jak vidět, pajzlové zřejmě měli smysl pro humor.
"Doufám, že vchod není až někde nahoře..." vyjádřil rabit své nejtemnější obavy.
"Né," uklidnil ho Bablin, "dvéřa sú v polovici kopca..."

Konečně dorazili na úpatí hory. I tak jim trvalo mnoho a mnoho hodin namáhavého pochodu, než se dostali k místu, kde měl stát vchod do síní pajzlů. Borin se ujal slova.
"Hlavní vchod Špak zavalil, takže budeme muset použít tajnou chodbu. Naštěstí jsme v Groglince přečetli ten tajný vzkaz... 'Tady só dveře vysoké jak zaskrslé elf a možete šlapat tři vedle seba, dyž néste moc vyžraní. Jak začne klepat tá mrška prťavá lítavá do stromu ťukavá, dik šedému šutru. Pak čuč na poslední papérsek ale jen dyž je Buranův den a zmérčíš lochnu, kam možeš klúč strčiť, jestli ho teda máš, ogare.'...je Buranův den a slunce zapadá, to je taky důvod proč se sem plahočíme ve dne. Šedý šutr je tady -"
"A ten datel asi bude ta mrška prťavá lítavá do stromu ťukavá," pousmál se Vandal. "Jak ty legendy krásně vycházejí... Chvílemi to začíná být nudné."
"A tady je ta lochna," pokračoval Borin, "kam možu klúč strčiť, jestli ho teda -"
Všichni se upřeně zadívali na vůdce pajzlů.
"Sakra," zbledl Borin, "já ho nechal u El Bonda v Groglince..."
Poslední paprsek slunce svítící na klíčovou dírku o délce dosahující průměru středního kola od vozu zmizel. Slunce zapadlo.
"Co tu takhle rok počkat?" zeptal se po chvíli nesměle Magalhao.
Několik nervově labilnějších trpaslíků začalo tlouct hlavou o skálu, zbytek se rezignovaně posadil.
"Jsou tu i jiné možnosti," ozval se konečně Vandal. "Ty dveře jsou chráněny magií, ale i já znám pár dobrých kouzel..."
Všichni souhlasili a tak nekromant požádal pajzly, aby kousek odstoupili, načež se začal koncentrovat na zaklínadlo.

"Anlok dór," pronesl.
Nic se nestalo.
Vandal se zamračil. "Aha," řekl nakonec. Znovu se soustředil.
"ANLOK GEJT."
Zase nic. Fakin vyprskl smíchy, ale ihned ztichl poté, co si uvědomil Vandalův upřený pohled.
Naštvaný nekromant si náhle vzpomněl na mocnou odemykací formuli, kterou ještě nikdy neuplatnil v praxi. Doufal, že aspoň tohle zabere a soustředil se tentokrát velmi dlouho.
"ANYHYLEJT GEJT!!!" zařval konečně.

Do chodby, kterou odkrýval otvor ve skále o průměru něco přes dva metry vstoupili hned poté, co pajzlové vyhrabali rabita pohřbeného pod hromadou suti, přivedli ho k životu a provizorně si vyklepali svá pomačkaná brnění. Vandal vděčil za život jen díky velmi rychlým reakcím a pohotovému zaklínadlu.
Po několika desítkách metrů se radši zastavili a s obavami pozorovali praskliny, které se objevily ve stěnách zřejmě po úspěšném kouzle nekromanta. Místy i strop hrozil zřícením a s tím, jak byl drak blíž a blíž, se u dříve tak bojovných pajzlů začala projevovat nervozita, takže se všichni jednomyslně dohodli na vyslání rabita na výzvědy.

Když došel až na konec chodby, zatajil se Magalhaovi dech. Ústila do ohromného sálu se spoustou pobořených schodišť. Bylo tu osvětleno - uprostřed sálu byla obrovská hromada zlata, stříbra, šperků, drahokamů, zdobených obyčejných i magických zbraní, štítů, brnění i spousty jiných předmětů.
A na všem ležel velký ohnivý drak.
Chrápal.

V prvním okamžiku chtěl rabit s jekotem utéci, drak v něm vzbuzoval velkou hrůzu, nakonec ale zvítězila ještě silnější touha nahrabat si z pokladu co nejvíc. Teď, když se zatajeným dechem procházel kolem spícího draka, přemýšlel, co všechno si má odnést. Na tělo si navlékl stříbrné brnění, které mu kupodivu padlo, kapsy si nacpal zlaťáky, které ale později vyměnil za různé šperky; nakonec i ty vyházel a bral jen diamanty. Jeden byl velký jako jeho hlava a těžký tak, že ho sotva uzvedl.
Rabit se vydal na cestu zpět, když se najednou otevřelo dračí oko, kolem kterého právě procházel.
"BAF!" řekl Špak.
Magalhao spadl na zem, zbledl na úroveň mrtvoly zasypané vápnem a neklepal se jenom proto, že díky smrtelnému šoku nebyl schopen pohybu.
Když se mu po několika nekonečně dlouhých vteřinách opět rozbušilo srdce, byl nucen čelit dalšímu útoku na svou psychiku.
"Cóóó jéé?" prohlásil udiveným tónem drak.
"Dóúfáám, žéé séés néélééklll..."
Rabit dostal při leknutí nepříjemný tik, kterého se už nezbavil až do smrti. Cukání hlavy na stranu drak pochopil jako zápornou odpověď.
"Áá kdóó vůůbéé jsíí?" pokračoval Špak ve vyptávání.
"Ja-ja-ja jsssem r-r-r-r-rab-bit a-a-a-a-a kdo-do-do jsi-i ty-ty?"zeptal se rabit, přestože to dobře věděl.
"Jáá jséém dráák Špáák. Hlíídáám túú póókláádýý páájzlůům. Hééléé, žéé jsíí chtěél něécóó vzíí?" Špak si nyní konečně drahokamu, který Magalhao křečovitě držel. Tomu se povedlo odklopýtat pár kroků dozadu a uchránit své ušní bubínky před úplným odrovnáním.
"N-n-ne-e, ví-víš mě-mě se-sem pos-s-la-li-li pa-pa-pa-pajzlové," klepal se rabit a jeho tik utvrzoval draka v tom, že opravdu nepřišel nic ukrást.
"Páájzlóóvéé séé vráátíílíí?" zeptal se drak a bylo na něm vidět, že z toho má radost.
Brzlík si chvíli srovnával v hlavě jeho prohlášení a nakonec mu nesměle položil otázku.
"Ta-takže ty-ty ne-nechceš z-zabít pa-pajzly?"
"Záábíí? Tóó jéé přéécéé óóšklíívéé! Tóó séé nééděláá!"
"A-ale před mnoha lety jsi ta-tady pár pajzlů r-rozsedl a zničil jsi-si jim království," nevzdával se Magalhao.
"Jáá víím," povzdechl si Špak a z jeho velkých dračích očí se začaly koulet slzy. "Áléé jáá néechtéél... Jáá chtěél býýt jéén káámáráád... Jéénžéé páák jséém séé néóóvláádll áá úúléétéélóó míí tróóchúú óóhněé áá páájzlóóvéé úútééklíí prýýýč..."
"N-no, teď se vrátili," přikývl rabit, přičemž samozřejmě zamlčel fakt, že se s ním asi nebudou přátelsky vybavovat.
"Tóó jéé dóóbřéé. Táák jím něécóó dóónéés áá řéknií jím, áát jdóú séém. Hééléé, néechcéš sií séé mnóú hráát?"
Špak se najednou obrátil tak, že ležel na zádech a dělal mrtvého. Rabitovi nebylo jasné, o jakou hru se jedná, ale když vstával a třel si natlučené klouby, zpozoroval, že má světlou skvrnu na krku, kde ho také nechránily tvrdé šupiny. Poté, co se na ni zeptal, dostal od draka odpověď, že je to památka na zranění z dob, kdy byl daleko menší a jeden zvlášť přesný ostřelovač ho trefil střelou z katapultu. Rabit si to zapamatoval a po zdvořilém odmítnutí hry 'na mrtvolu' se vydal na zpáteční cestu. Byl tak rozrušený, že na místě nechal obří drahokam.
"Póóčkéééj!" ozvalo se daleko za ním ve chvíli, kdy už prošel skoro celou chodbu. Zároveň se u ústí chodby objevil plamenný jazyk, který proletěl chodbou a přestože po dvou stech metrů už ztratil většinu své intenzity, ošklivě popálil rabita a sežehl mu část vlasů. Špak se zřejmě opět neovládl.
Rabit se vypotácel ke vchodu a spadl k nohám překvapených pajzlů.Cestou někde ztratil obří drahokam, což bylo jeho štěstí, protože se jednalo o Arcišutr a Borin měl zásadu, že se předsevzetí mají plnit.

"Hébe se," prohlásil někdo.
"Ale zřídil ho dosť..."
"Sviňa jedna dračí..."
"Ale on to neudělal schválně. Má nás za přátele a hlídá vám zlato," zasténal rabit.
"Ogaři, von dočista zmagořil," prohlásil Dablin.
"Tož to je ta dračá hypnóza," přidal se Toro. "Zavrtá mu kukuč až do lebeňe a taký chudák pak musí robit, co mu drak nakecá."
"Ale ne..." bránil se rabit. "On si chce jenom hrát a klidně vám ten poklad předá. Nemá rád zabíjení."
Pajzlové soustrastně pokývali hlavami.
"Ale že je to takto tvrdé, to bych nikdy nepoudal," povzdechl si Bablin.
"Šlo mu o kérk, ale furt mě neštymuje proč ho drak nesešrotoval," zamračil se Goro.
"Třá nás chcel varovat..."
"Co tomu říkáš, Vandale?"
Ale Vandal byl opět pryč.

Po hodině debaty se bojovně naladění pajzlové přece jen rozhodli, že půjdou draka zabít. Připravili si zbraně a vběhli do chodby.
Špak je už očekával. Jakmile doběhli do sálu, zařval:
"Náázdááár!"
Pajzlům nad hlavami proletěly plameny, které několika z nich mírně ožehly vousy a Borinovi částečně roztavily rohy zdobící jeho přilbu. Špak se znovu nedokázal ovládnout...
Po této domnělé ukázce síly i ti nejodhodlanější pajzlové najednou ztratili chuť na boj, otočili se a hrdinně prchali zpět.
"Póóčkééjtéé!" marně za nimi volal drak.

Mezitím se Magalhao pomalu dával do pořádku. Najednou ho ale rozrušila podivná věc. To, že ve velké nadmořské výšce poletují kukačky, sice bylo divné, ale pořád se to dalo akceptovat. Daleko podivnější však bylo to, že se kukačka vůbec nechovala jako obyčejná kukačka, připustíme-li, že není zrovna zvykem tohoto ptáka říkat 'Nazdar, klukukuku'...
"Ty mluvíš?" zeptal se rabit, když se trochu vzpamatoval.
"A proč ne, kukuku. Mluví vlci Brrrrci, orli i jiná havěť, tak proč by nemohla mluvit kukukukačka? Hele, můžeš mě teď něco říct o tom drakukuku?"
"No... byl velkej a úplně pitomej a občas chrlí oheň. A proč se vůbec ptáš?"
"Naše organizace má zajem na zabití všech drakukuků a hledáme jeho slabé místo, kukuku."
"Tak to ti musím něco říct," zachechtal se rabit a pověděl kukačce všechno o Špakově zranitelném místě na krku.
"Děkukukuju. Tak už víme jak na něj a máme to z krkukuku."
Magalhao se ještě zeptal, chtějí-li ho snad uklovat, ale kukačka odvětila, že je to jejich starost, potřebují jedině, aby drak doletěl do Echsakrotu. Rabit slíbil, že se ho tam pokusí nějak dostat a kukačka odletěla.
Za chvíli přišli naštvaní pajzlové a Magalhao jim vyprávěl o podivném setkání.
"Borine," uslyšel kohosi zezadu, "Ta magořina z té dračej hypnózy trvá tak dlúho?"
"Nevím," odsekl Borin. "Dávejte na něho pozor a kdyby se pokusil někoho pokousat nebo tak něco, tak ho svažte a dejte mu roubík."

Příštího dne, když všichni pajzlové spali, rabit nenápadně vstal a vydal se znovu ke drakovi, přičemž doufal, že aspoň tentokrát udrží oheň za zuby.
"Náázdááár!" zaburácel Špak když ho uviděl, ale oheň naštěstí nevychrlil. "Kdéé jsóú páájzlóóvéé? Přííšlíí áá záás óódééšlíí..."
"Bojí se tě, Špaku," odvětil Magalhao a přešel ke své oblíbené činnosti - lhaní. "Děkují ti za střežení pokladu, ale prosí tě, abys odtud odletěl..."
"Ááléé kdéé búúdúú býýdléét?" zeptal se drak žalostným hlasem.
"V Echsakrotu, Jezerním městě, stačí jim říct a oni se o tebe postarají," škodolibě se ušklíbl rabit. "Znáš cestu?"
"Jíístéé, přééd stóó tříícéétíí léétýý jséém náád níím léétéél," odvětil Špak, rozloučil se s rabitem, nechal od něj pozdravovat pajzly a odletěl.
Vršek se zatřásl a ohromný hluk vzbudil pajzly. Když se podvali na obloku, uviděli Špaka. Nejdřív se přichystali - dle pesimistů k poslednímu - boji, pak ale zjistili, že drak nabral jižní kurs. Oddechli si a šli k místu, kde stávala hlavní brána, odtud byla totiž slyšet ta strašná rána.
Hlavní vchod byl opět otevřený, byť tam místo mohutné brány jen zela ohromná díra ve skále, protože Špak vyletěl ven tím způsobem, že prorazil hromadu suti, kterou byla brána zasypána.
Pajzlů se zmocnilo ohromné veselí a když jim rabit vyprávěl, jakou lstí je zbavil draka, začali mu místy i věřit a Borin mu dokonce poděkoval, což je věc u pajzla nevídaná.
A na Jezerní město zatím čekalo překvapení...

KAPITOLA VIII: OHEŇ, KREV A HAPPYEND

Strážný zíral z věže na rychle se zvětšující skvrnu na nebi. Po chvilce bylo zřejmé, že to má čtyři nohy, dvě křídla, dlouhý ocas a je to hodně velké. Voják ještě nikdy v životě draka neviděl, ale bylo mu jasné, že pokud tohle není drak,

pak je to přinejmenším stejně hnusné.
Začal bít na poplach. Jeho srdce bušilo se stejnou naléhavosti a mozek chvílemi ve snaze neudělat realitu ještě horší než zrovna je zamlčoval důležité informace.
Například tu, že to padesát metrů dlouhé stvoření se zuby, které svou délkou téměř dosahovaly výšky dospělého člověka, křičelo:
"Nááázdáááár! Chcíí býýt vááš kááámáááráááád!"

Jan Kryštof Bastard, největší rváč Echsakrotu se zvedl z prachu ulice, kde vyspával po menší oslavě. Vzbudil ho nějaký hluk a Bastardova tvář dávala jasně najevo, že ten, kdo onen rámus způsobil, to rozhodně neměl dělat...

Nad severní částí města zatím zuřil tvrdý boj. Vojáci stříleli své šípy po drakovi, nicméně ani jeden nebyl schopen proniknout pod tvrdé dračí šupiny. Dřevěné části hradeb - a těch bylo vzhledem k úspěšné politice 'na všem se dá ušetřit' mnoho - vesele hořely, stejně jako spousta domů v severní čtvrti.Oheň byl samozřejmě důsledkem drakovy chvilkové ztráty sebekontroly.
"Nééchtéé tóóhóóó," žadonil Špak, ale nebylo ho vyslyšeno.

"Utíkejte!" řval dezertér, odhazuje svůj luk stranou. "Drak! Drak je tady! Všechny nás sežere!"
Bastard se vyzbrojil výše zmíněným lukem a spokojeně se zašklebil. To, co musíme z nedostatku větší fantazie nazývat úsměvem, mu však rychle zamrzlo na tváři.
Neměl žádné šípy.
Dezertér se i s toulcem připevněným na zádech vzdaloval značnou rychlostí a jeho styl úprku rozhodně nesliboval žádnou naději na dostižení člověkem, co si ještě plete pravou a levou nohu, natož aby se dokázal přinutit k běhu.

Drak zanechal dalších pokusů domluvit se s posádkou strážních věží u severní brány a odletěl směrem ke středu města.
Měl v úmyslu omluvit se starostovi a požádat o azyl.
Vůbec si nevšiml malé kukačky, která letěla ze všech sil stejným směrem.

Bastard sice nenašel žádné šípy, ale došel k názoru, že dvojice kopí členů městské stráže by mohla plnit stejný účel možná i lépe. Jediným problémem byly podivné názory stráží, kteří se svých zbraní vzdát nehodlali. Nakonec ale Bastardovy rozumné argumenty, zahrnující lámání končetin, vyrážení zubů a nekompromisní otloukání hlavy soupeře o zeď převážily.
Bylo na čase, protože drak právě přistával na náměstí před radnicí.
Bastard se zachechtal a nejistým krokem vykročil k němu. Neušel ale ani pár kroků a před očima se mu zakomíhala křídla jakéhosi ptáka.
"Kuku. Agent kukukukačka. Až vystřelíš z toho lukukuku, tref ho do toho flekukuku. Kuku," prohlásil pták.
Zmatený rváč vytřeštil oči, pak si je protřel a zatřásl hlavou.
"Sakra, TAKHLE ožralý přece nejsem!" prohlásil překvapeně.
"Jsem mluvící kukukukačka. Věř svému zrakukuku. Trochu kukukuráže, klukukuku."
"A kam že ho mám trefit?" zeptal se nejistě Batard, zatímco se jeho inteligentnější já ptalo zbytku osobnosti, zda ze sebe nedělá idiota, mluvíce s jevem, který musí být snem, halucinací nebo výsledkem rovnice, ve které figuruje množství alkoholu a přebujelá fantazie.
"Támhle, na krkukuku. V mládí ho tam praštil kámen z prakukuku."
Bastard si povzdechl a přišel blíž k drakovi. Tváří v tvář obrovskému tvorovi už se necítil tak jistě, nicméně i tak ho oslovil s dávkou pro něj běžné arogance.
"Hej, ještěrko!" zařval.
Špak, který v marné naději sledoval radnici, doufaje že se v některém z jejich oken objeví starosta nebo alespoň některý z jeho zástupců, otočil nejprve svou hlavu a posléze i celé tělo k troufalci.
"To jsi byl ty, co dělal ten strašnej randál?" zeptal se nyní už mírně pobledlý a potlučený Bastard hned poté, co vstal ze země.
"Asíí áánóóó," povzdechl si drak. "Jáá chtěl býýt jéén káámáráááád... Áá óónií měé néépóóslóúcháálííí."
"Aha. Prima," prohlásil Bastard poté, co si drakovo prohlášení srovnal v hlavě. "Mohl by ses teď na chvíli podívat nahoru a nehýbat se?"
Špak, potěšen tím, že se s ním konečně někdo baví, zvedl hlavu a odhalil tak světlou skvrnu na svém krku.
"Ještě chvilku... hned to bude..." mumlal Bastard, který se už potřetí pokoušel napnout tětivu s kopím. Konečně se mu to povedlo.
Kopí se zlověstným syčivým zvukem prořízlo vzduch asi metr od drakova krku a pokračovalo až do jednoho z oken radnice, za kterým se současně ozval výkřik, následovaný podivným chropotem.
Po chvilce z okna vypadlo mužské tělo, které se poté rozpláclo na dlažbě. Bastard v něm poznal zástupce starosty, což mu trochu zlepšilo náladu.
Drak otočil hlavu. "Chúúdáááák, móóc séé výýkláánééél?" zeptal se.
"Jasně. Mohl by ses ještě jednou ke mně otočit a chvíli se dívat nahoru?"zavrčel rváč.
Špakovi sice vrtalo hlavou proč, ale udělal to.
Bastard se dlouho upřeně díval na svůj cíl. Jeho výraz prozrazoval velkou soustředěnost, vyskytující se jen u lidí, kteří se silou vůle pokoušejí přemoci jistou společenskou únavu a trefit se do dveří.

Ve chvíli, kdy konečně vypustil kopí, začalo to být drakovi divné a trochu se pohnul. To neměl dělat. Pokud by zůstal nehybně na místě, střela by ho opět minula.
Takhle se kopí zarylo přímo do středu skvrny.
Špak zařval, v poslední křečí zbořil pár baráků včetně radnice a zdechl.
"Já ti dám budit mě," spokojeně přikývl Bastard.

"A pak promluvil Bastard Lučištník: 'Ej, ty potvoro vzrostlá, vidíš moje černé kopí, které hnedle v těle svém mít budeš. Protože tohle je kopí to, které vždy trefí, co třeba je. Na smrt svou chystej se, protože hodina tvého života poslední nastala teď.'"
Kolem Zchwastala, potulného vypravěče a očitého svědka událostí, zvaného mezi přáteli Hluchý magor se už utvořil velký kruh lidí. Všichni napjatě naslouchali.
Bastard se opíral o luk a snažil se pochopit, co se děje. Rozhodně si byl jistý, že uvedený proslov k drakovi se v jeho podání redukoval na všeobsažné 'chcípni'. Nicméně s každým slovem vypravěče na něj lidé hleděli s rostoucím obdivem, takže vyčkával a šklebil se obzvláště připitomělým způsobem.
"To je muž na svém místě," ozval se z davu nějaký hlas. "Ať žije Bastard Lučištník!"
"Von je lučištník? Já teda nevím, jenom si pamatuju že mě jednou vyrazil dva -"
"Jistě že je lučištník, nevidíš ten velký luk?"
"Ten by se hodil na Hrad líp jak náš starosta!"
"Cože? Ale starosta je přece..."
"No jo! Měl by být novej starosta!"
"Já myslím, že si zaslouží víc než být nějakej podělanej starosta..."
"Jasně! Ať je král!"
"Král? To je co?"
"No jako starosta, ale má korunu a všude ho znají..."
"Tak to jo... starostu vyženem a Bastard ať je král"
"Jo!"

Starosta, který ten den navzdory úředním hodinám zatím neopustil hrad (což bylo jeho štěstí, zřícení radnice nikdo uvnitř nepřežil) znepokojeně pozoroval narůstající dav, který kráčel k hradu.
Lidé se zastavili pod hradbami a kdosi vylezl na nejbližší vyvýšeninu.
"Lidé!" zařval. "Dost bylo starosty! Podívejte se na něj! Ždímal z nás daně, kradl, podváděl, smilnil! Takhle by to nešlo! My chceme lepší, svobodnější společnost! Chceme taky beztrestně krást!"
"A podvádět!"
"A šmilnít," rozzařil se jakýsi zhruba devadesátiletý stařeček.
"A proto," pokračoval řečník, "nám bude vládnout král Bastard, který nám tohle všechno zaručí a dovolí každému být sobeckou sviní!"
Zezdola se ozvaly souhlasné výkřiky.
"Bastard! Bastard!"
"Bastard na hrad!"
"Na hrad!"
"Na hrad!"
"Nasrat!" ozval se jakýsi diverzant. Toto slovo se vzhledem k náladě davu stalo i jeho epitafem.
Podobný osud stihl ještě pár lidí, kteří poukazovali na to, že po svržení starosty je potřeba některé zákony zachovat.
"Bijte ho, je to kolobourant!" ozval se odněkud zmatený výkřik.
"Kolobourant?"
"To je metafora, znamená to, že trhá partu, což znamená že jde proti nám," vysvětloval někdo velmi inteligentní a vzdělaný.
"Fakt? Bijte ho!"
Poté, co se lidé sjednotili na stejném názoru (mrtvý starosta, dobrý starosta), což znamenalo, že mezi nimi už neexistoval nikdo tak odvážný nebo hloupý na to, aby se pokusil od tohoto názoru lišit, srotili se k frontálnímu útoku. Poněkud jiného názoru byla palácová garda. Většina jejich příslušníků však až teprve teď zjistila, že opravdu nebylo moudré pít na sekyru doslova a nechávat v hospodách své zbraně v zástavě. Zatímco útočníci vytasili meče, gardisté se vytasili s lehkými obušky.
Občané zaútočili.
"Máme holé meče! Máme holé meče!" řvali přitom.
Což ostatně byla pravda.

Na hradě se oslavovalo ještě hodně dlouho. Po likvidaci starosty už zbývalo jen postarat se o draka. Je pravda, že ho museli vykuchávat zevnitř, což v praxi znamenalo člověka, který dračí tlamou vlezl dovnitř a odtamtud nosil kusy masa. Lidé opékali dračí maso nad ohněm a volali:
"Špak má šmak!"

O několik dní později byli pajzlové stále uprostřed inventarizace pokladů. Glogin se opět zpil do bezvědomí a Goro prohlásil, že tak krásné místo nemíní opustit. Jogin občas plaval hromadou zlaťáků tam a zase zpět.

"Takže to máme osmsetšedesátčtyřitisícsedmsetdvacetdevět zlatých," prohlásil unavený Borin. "Kolik máš těch rubínů, Babline?"
"Sedmset osm," odpověděl tlustý pajzl a hřbetem ruky si otřel zpocené čelo. Po celodenním počítání už toho měl stejně jako Borin docela dost.
Do jeskyně se přiřítil rabit, lapající po dechu.
"Co ceš, čórkaři?" ušklíbl se Zoro.
"Ta-ta-ta-tam na ji-jihu... vo-vo-vojska..."
"Že by mašírovali na kamarátšoft?" zachechtal se Dablin.
Borin rozčileně udeřil svou sekerou do hromady, na které stál, čímž rozvířil množství zlatých mincí a prstenů, které vytvořily menší zlatý déšť.
"Přišli nám sebrat naše poklady! Do boje! Však my je naučíme!"
"Borine, necu se do toho plíst, ale myslíš že sa hromada rabijátů podělá z třinácti pajzlov?" zavrtěl hlavou Bifuj.
"A jedneho čórkaře," dodal s úsměvem na tváři Zoro.
"A jednoho nekromanta a jeho armády? Uvidíme."
Všichni se jako na povel otočili ke vchodu, ve kterém stál Vandal a tvářil se náramně sebevědomě.
"Nekroš je tady!" zaradoval se Brambur.
"Jaké armády?" podezíravě se zeptal Borin.
"No, vlastně dvě. Moje armáda má pracovní název Démoni a bude v ní vystupovat Medjed a jeho parta a taky Tomík DoomBadIll se svojí bandou. Plus pár nemrtvých pod mým velením. Druhá armáda budou orli"
"Výborně!" jásal Borin. "V tom případě máme vítězství v kapse! Ale -" zarazil se najednou - "oni budou bojovat dobrovolně?"
"No... většina Démonů jo, ale Medjed a orli ne... slíbil jsem jim po další desetině z pokladu."
"COŽE?" zaskřípal zuby Borin. Jeho obličej, pokud byl předtím děsivý, nyní hrál strašlivými konturami. "Z MÉHO pokladu ty takhle rozdáváš?"
Všichni kromě Vandala, Borina a Glogina, který toho nebyl z technických důvodů schopen, ustoupili asi o deset kroků.
Vandal cosi zamumlal a najednou vyrostl asi do třímetrové výšky.
"A N O , B O R I N E S E K E R O !" zahřímal sálem podivný hlas.
Každý na Borinově místě by zbledl a utekl nebo padl tváří na zem, nicméně pajzl se jen ušklíbl.
"Jsem imunní proti magii, to bys mohl vědět. Takže ze sebe tu iluzi můžeš sundat a pak si promluvíme o tom, jak Medjeda a orly oholit. Co takhle dát jim třeba TU SAMOU desetinu pokladu?"

Král Bastard táhl v čele armády na sever. Před třemi dny se stal vládcem napůl zničeného Echsakrotu. Ještě tu noc měl velký proslov o zbabělých a ničemných pajzlech, kteří poslali draka, aby zničil jejich krásné (při tomto slovu musel zadržovat smích) město. Brzo se dostal k hlavní myšlence - vypravit se na sever a tam vykouřit pajzly z doupěte, kde se skrývá dost pokladů na to, aby z nich bylo možno zaplatit škody napáchané Špakem.
Hned první den se setkali s armádou lesních elfů. Jejich král nedostal ten měsíc zaplaceno 'za ochranu' Echsakrotu a vydal se toto město zničit. Když však jeho zvědové přinesli zvěsti o drakovi, novém králi a jeho výpravě, změnil názor a po boku Bastardových vojsk se vydal loupit k Vršku.
Tak se stalo, že k síním pajzlů spěchaly čtyři armády, z čehož jen dvě byly plně humanoidní.
A brzy jich bylo ještě víc...

"Nevím, jestli Démoni dorazí včas," prohlásil Vandal, sledující vojska, která se brzy po ránu blížila k úpatí Vršku. "A orli už tu taky měli být. Mimochodem, doufám, že tu novou dřevěnou bránu dostavíte včas."
"Borine, hin jedna kvadróna sem de ze severu!" ozvalo se ze strážní věže.
Borin zaklel a oběhl hradby k severnímu ochozu.
"To nejsou nepřátelé," prohlásil po chvíli. "Tohle vypadá na bratrance Dárkina Železnou Tlamu!"
Dárkin Železná Tlama byl králem Železných pahorků ležících dva dny cesty na sever od Vršku. V mládí byl znám jako Dárkin Nevymáchaná Tlama, takže se asi nelze divit tomu, že mu při jedné diskusi oponent vyrazil všechny zuby. Dárkin si pořídil zuby nové, železné (správně předpokládal, že by se mu zlaté někdo pokusil ukrást, což by pro něj nebylo z pochopitelných důvodů nejpříjemnější záležitostí). Odtud tedy přezdívka. Někteří ale říkají, že plyne spíše z jeho záliby chodit do boje v těch nejkvalitnějších železných helmách. Také se povídá, že Dárkin je mimořádně úchylný pajzl, protože má radši železo než zlato.
Všichni přiběhli k bráně a čekali těch pár hodin, až jejich nové posily vyšlapou nahoru. Většina vojska se ale zatím utábořila na úpatí Vršku, jenom pár set metrů nad úrovní terénu.
Pozdě večer k bráně přiklusalo pár velkých plechovek.
"Huh hohihe hy haheh hehihe," prohlásila ta nejkvalitněji vyrobená.
Pajzlové jen zmateně hleděli.
"Dámn, ftym sa nedy luftn!" vykřikla hlava, která se objevila poté, co z ní její majitel sundal kovové cosi, připomínající helmu.
"Sakra, v tom se nedá dýchat," pohotově překládal Vandal.
Pajzlové z Železných pahorků mají svérázné nářečí, kterému někdy nerozumí ani jejich kolegové z jiných krajů. Jsou v něm dokonce i fragmenty magičtiny. Naštěstí tu byl přítomen nekromant, opravdový znalec všech jazyků a pajazyků.
"Ná te vylkom, Borine, huž zme hýr a redy helpnot. Kyho nýd mordyt?"
"Nu, buď zdráv, Borine, už jsme tu a jsme připraveni ti pomoci. Koho potřebuješ porazit?"

"Dárkine! Ty starej bastarde! To jsem rád, že jsi tady! Hele, co to máš za divnou helmu?" promluvil pro změnu Borin.
"Darkine! Te oult čubkysyn! Tosem plešr, žesy hýr! Tlem he tumeš fakyn helm?"
"Armórer chrchlel ža tue perfykt helm, nét placu fyr gřanc. Decvaj tym neso lochnoj," vysvětloval Dárkin
"Zbrojíř mi říkal, že je to dokonalá helma, není na ní žádné slabé místo k úderu. A to proto, že na ní nejsou žádné otvory... Asi pro oči a tak."
"No jo, ale jak v tom vidíš?"
"Naja, šak hau ftym smatryš?"
"Nesmatrym nys, dyš zme in masakre, pajdu dla rendylu a šeckoj rozseram tu gulúš."
"Nic v tom nevidím, když jsme v bitvě, orientuji se podle sluchu a všechny rozsekám na kusy," pokračoval v překladu nekromant.
"V tom případě nezávidím tvé gardě... Proboha, proč mají MOTYKY?"
"Ná stym necu čorknyť tvy goryloj. Fyrdevl, vaj nesy motykl?"
Pro pajzla se jako zbraně hodí cokoliv těžkého a úderného, jako těžká bitevní sekera, těžký bitevní řemdih, těžký bitevní kropáč, těžký bitevní kyj a podobně. Motyka rozhodně vypadala nedůstojně. Dárkin nakonec vysvětlil, že trpí přechodným nedostatkem železa kvůli výrobě brnění (pajzlové z Železných hor říkají, že pokud je vaše brnění lehčí než vy, není dostatečně kvalitní). Většina zbraní byla na těchto zbrojích zničena po menší přátelské šarvátce, která jako obvykle vznikla na jedné z hostin. Proto se musela většina pajzlů spokojit s motykami, které po cestě vzala místním zemědělcům. Za pochodu je překovali na těžké bitevní motyky.

Další den už byl Vandal vzteky bez sebe. Dole se chystali útočníci k boji a Démoni ani orli nebyli v dohledu.
Vojska proti všemu očekávání nepodnikla frontální útok, sice se pomalu začala pohybovat nahoru, ale před nimi bylo vidět posla na koni. Musel to být dobrý kůň, vzhledem k tomu, že nahoru dorazil už krátce po poledni.
"Jménem krále Bastarda," zařval. "Pokud mu dáte všechny poklady a sejdete beze zbraní dolů, kde vás možná nenechá pověsit, nevezme vás útokem!"
"Co je to za šaška?" ozval se Borinův hlas.
"Vyjednávač. Pozná se podle bílé vlajky. Takový starý lidský zvyk."
Ozval se ostrý syčivý zvuk a jezdec padl k zemi s hlavou rozraženou vrhací sekerou.
"Tohle je zase starý pajzlovský zvyk," spokojeně prohlásil král Vršku. "Do útoku! Borin! Buran!"
Řvouce jména svého velitele a slavného praotce se vrhli pajzlové dolů. Za tři hodiny se už téměř dostali k pozicím kolegů z Železných Pahorků, kteří ale museli reagovat na útok spojeneckých vojsk elfů a lidí a využívajíce převahy terénu, vrhli se na nepřátele.
První část boje moc bitvu nepřipomínala, protože Dárkinovým pajzlům začaly naleštěné kovové boty klouzat a i když se někteří chtěli zastavit, nešlo to. Jejich první řady rozmačkaly příliš neopatrné soupeře a valily se jako kovové sudy dál. Všichni si najednou uvědomili, že sestup Vršku může být v určitých situacích úžasně rychlý.
Za půl hodiny už všichni byli dole a začal opravdový boj.
Došlo ale k něčemu, co nikdo nečekal.
Z ničeho nic se objevily početné houfy Brrrrků, z nichž někteří nesli na svých hřbetech skřety, kteří byli kupodivu bojovně naladěni. Velel jim jistý Grišnák.
A téměř současně na východě náhle potemněla obloha, jako by se schylovalo k bouřce. Nicméně to nebyly mračna kobylek, bylo to něco daleko horšího. K Vršku pochodoval Tom Doombadill, následovaný svými masožravými rostlinami; po své levici měl potácející a rozkládající se postavy, které vedl Vandalův bratranec Radegast a po pravici kráčela rozmanitá sebranka, v níž dominovali medvědodlaci s Medjedem. Byl na něho hrozný pohled. Příšerně se potácel a zjevně byl tak opilý, že jenom zázrakem zatím nesežral nikoho z vlastní armády.
"Kde se flákáte?" zařval Vandal, levitující nad bojištěm na nově příchozí.
"No co, byli jsme u El Bonda, v Groglince!" odpověděl mu neméně silný hlas specialisty na přírodní nekromancii.
"A orli?!"
"Ti tam jsou pořád! Zkoušeli odlítnout, ale sotva pletli křídly a pár jich nabouralo do skřetích hor, tak toho radši nechali!"

Po příchodu Brrrrků se všichni jednomyslně spojili proti společným nepřátelům. Všichni začali bojovat proti všem. Pravda, byly tu jisté vyjímky. Dárkinovi pajzlové nebojovali proti Borinovi, nepočítáme-li Dárkina, kterému to bylo díky jeho dokonalé helmě jedno. Také Démoni nechávali Borinovy pajzly na pokoji. Ale tím to končilo. Lidé bojovali proti elfům a pajzlové z Železných pahorků sekali do Démonů.
Nejprve padli Bifoj a Bifuj. Tak často bojovali po boku Borina, až je jeho příliš rozmáchlý sek zbavil pozemských starostí.
Fakin a Bablin se zabili navzájem, když předtím Fakin Bablina urazil poznámkou, že drží řemdih jako prase kost.
Brambur upadl a díky své váze už nevstal. Brnění měl dobré, ale když vám po těle předupe stovka pajzlů ze Železných pahorků v plné zbroji, nezachrání vás už vůbec nic.
Jogin úspěšně uhýbal ranám všech soupeřů až do chvíle kdy se stal terčem elfích lučištníků. Šípy v letu bohužel chytat neuměl.
Toro a Goro se probojovali až ke králi Bastardovi, aby poznali proč má tak dlouhé kopí. Po dlouhém boji klesli k zemi, podobni dobře prošpikovanému hovězímu.
Zoro, který viděl smrt svých druhů se vydal se strašným řevem pomstít je. Bastardovo kopí rozsekal na kousky a brzy by ho i zabil, nebýt toho, že král v kritické chvíli vytáhl bič a švihl po něm tak silně, že se mu ovinulo jako smrtící

smyčka kolem krku. Bezbranného Zora pak roztrhalo pár Brrrrků, kteří se však ze života neradovali příliš dlouho...
Dablin se nadšeně probíjel řadami nepřátel, až se probojoval skutečně daleko. Pak bojoval proti asi třicetinásobné přesile lidí, elfů a Brrrrků. Jeho poslední slova byla: "Sténak vas šecky pobiju!"
Glogin se notně potácel a zabil víc nepřátel alkoholovými výpary než svou zbraní. Konečně dostal jeden z elfů dobrý nápad. Hodil k němu pochodeň...
Zatímco doznívala ohlušující exploze a koule plamenů dosáhla své maximální velikosti, bojoval o kus dál svůj poslední boj i Kilin. Byl to dobrý bojovník, ale proti Medjedovi, který si ho omylem spletl se skřetem, to bylo málo. Medjed se sice ze svých zranění léčil ještě hodně dlouho, ale Kilin skončil zčásti na různých místech bojiště, zčásti v Medjedově břichu.
V tom čase padl také Grišnák, sežrán Dědkem Svrabákem. Ten toho pak ještě dlouho litoval. Grišnák byl skutečně nechutný skřet.
Uprostřed boje se setkali i Bastard a král elfů.
"Zdechni!" zařval elf.
"Chcípni, špičatouchá zrůdo!"
"Nenávidím tě!"
"Já tebe víc!"
"Zemřeš!"
"Nemůžeš mě porazit! To je jako dybys řek, že někde čepují lepší pivo, než v putyce u Krvavýho hnátu!"
"A to je kde?" zarazil se král elfů.
Protivníci na okamžik ustali v souboji.
"No, v Echsakrotu... tys tam vážně nebyl?!" prohlásil udiveně Bastard. "Víš co? Vykašlem se tady na to a přijdem si pro poklad až bude klid, jo? To pivo musíš ochutnat!"
Elfí král uznal, že je to dobrý nápad a oba korunovaní obrátili koně a svorně odjeli směrem k jezernímu městu.
Zbytky jejich vojsk se zatím vzájemně masakrovaly.

Borin Sekera stál na hromadě těl nepřátel, jejich usekaných hnátů a hlav.Od paty ke špičkám rohů na helmě byl zbrocen krví, z níž převážná většina nebyla jeho. Na celé bitevní pláni už nebyl nepřítel, který by se odvážil s ním bojovat. Každý, kdo s ním skřížil zbraň, zemřel. Jedinou vyjímkou byl Dárkin, který sem několikrát zamířil, přilákán hlukem boje, ale Borinův hlas naštěstí vždy poznal.
Borin se s radostí rozhlížel kolem sebe. Na bitevní pláni Démoni a pajzlové ze Železných pahorků doráželi zbytky elfů, lidí, skřetů a Brrrrků. Mezi nimi se chaoticky pohyboval Darkin, jehož polohu bylo možné už zdálky určit podle kruhů prchajících bojovníků.
"Já jsem tak šťastný," zašeptal Borin Sekera a zemřel radostí.
Když jeho smrt zpozorovali Dárkinovi pajzlové, vzali jeho tělo a se smuteční písní na rtech odcházeli z bojiště. A říká se, že nebylo nikoho, kdo by se jim v tom pokusil zabránit.
Patrně proto, že každého, kdo to zkusil, pajzlové utloukli motykami a zadupali do země.
A zde je překlad jejich smuteční písně:

Borin je tuhý
A jeho sluhy
Odnesl ďábel do pekla
K oslavám důvod
Proto ten průvod
Odměna však nám utekla

Zemřelo prase
Pohřeb je zase
Aspoň jsme bitvu vyhráli
Život je krátký
Půjdeme zpátky
By jsme si zlato vybrali

Umřel nám osel
Hlouposti posel
Teď zpíváme mu rekviem
Na jeho hrobě
V půlnoční době
Všichni se svorně opijem

Vše nasvědčovalo tomu, že větší masakr už ani nemohl nastat. Ale to byl velký omyl.
Najednou se ozvaly výkřiky "Orli! Přilétají orli!"
A skutečně. Na nejistých křídlech přilétali orli a z potácivého letu se vrhali do střemhlavých útoků. Mnoho jich narazilo do Vršku, ale někteří se dokázali strefit i do nepřátel, jimiž byli v daném okamžiku všichni.
Konečně bitva skončila.

Na bojišti už totiž nezbyl prakticky nikdo schopný bojovat.

Tak skončila bitva osmi armád a ještě dlouho se o ní povídalo. Otázkou ale zůstává, kdo o ní vyprávěl, protože očitých svědků moc nezbylo a ti, co přežili, nebyli známi jako dobrosrdeční vypravěči, třeba Medjed rozhodně ne. Podle všeho byli nejvíc ukecání král Bastard, král lesních elfů, Tom Doombadill a Vandal. Ten ostatně považoval bitvu za osobní vítězství, protože Démoni nezaznamenali žádné větší ztráty.
Konečně se také vyřešila otázka rozdělení pokladu. Něco shrábl Medjed a něco těch pár orlů, co přežilo, ale další výdaje už nekromantovi nepřibyly. Vandalovi zůstal celý Vršek i s pokladem. Časem si tam vybudoval své hlavní sídlo a opěrný bod pro dlouhý boj proti Dolu Kultur. Pravda, časem ho tam otravovali severští pajzlové, elfové a jakýsi Bastard s nároky na podíl, ale Vandalova magie byla mocná, zvláště nyní, když mu pomáhal i bratranec Radegast.
A co rabit? Vůbec nečekal jak dopadne bitva a udělal jedinou rozumnou věc. Naložil na poníky zlata co unesli, sjel s nimi k úpatí Vršku a pod příkrovem soumraku projel utichajícím bojištěm směrem na východ. Po několika bezvýznamných dobrodružstvích se dostal až domů, kde si hodlal užívat více než plnými doušky života po celý jeho zbytek.

EPILOG...

Magalhao opět spokojeně ležel rozpláclý ve svém komfortním, drahokamy zdobeném pařezu, který mu už nesloužil zároveň jako židlička nebo dokonce postel, protože uvedené kusy nábytku měl zcela nové, vyrobené ze vzácného dřeva a zdobené zlatem. Pařez si nechal - ach, ta sentimentalita. Dřímal s velmi spokojeným úšklebkem na tváři, přičemž ho nikdo nerušil (a ani nemohl, protože před dveřmi nory stálo několik zdatných rabitů ve funkci osobních strážců. Jak jistě tušíte, bahenní žáby byly opět obzvláště chutně slizovité a tak o říhání nebyla nouze...
Náhle podivně zahřmělo, zem se zatřásla a někde nad dveřmi nory se ozvaly výkřiky zděšení, rychle následované něčím, co by se dalo identifikovat jako smrtelný chropot. Magalhao sotva stačil vyskočit z pařezu, když odletěl poklop, uzavírající jeho noru a vyrobený ze speciálně tvrzené oceli, kamsi pryč. Za chvíli dovnitř seskočili dva kostlivci, kteří kupodivu odmítali brát na vědomí, že by měli být mrtví a tudíž mít přinejmenším tolik slušnosti, aby se nehýbali. Následoval je jakýsi pidimužík v zeleném brnění, tvořeném velkými šupinami. Dalším návštěvníkem byla podivná bytost oblečená v zástěře, s rozcuchanými vlasy, podivným výrazem ve tváři, s rohem naplněným jakýmsi nápojem v ruce a rohatou helmou na hlavě. Posledním návštěvníkem nory byla velmi známá postava v kápi, pomalu levitující dolů.
"Hnusný počasí," pozdravil rabit, ale byl natolik překvapený a vyděšený, že zapomněl lhát na téma 'jak rád tě tu zase vidím'.
"Tohle je, přátelé, náš slavný rabit Magalhao Brzlík. Magalhao, tohle je můj bratranec Radegast, vedle něj je Tom Doombadill a v pozadí je naše ochranka," představil přítomné nekromant. "Tak nám dones něcok pití, ať nemluvíme na sucho."
V následujících dvou hodinách Vandal vyprávěl svému bratranci aTomovi Doombadillovi příběh o porážce Špaka a získání Vršku. O bitvě osmi armád se moc nezmiňoval, protože se všichni kromě kostlivců, kterým ale bylo celé vyprávění srdečně jedno, zúčastnili alespoň její závěrečné části.
"To bych nikdy neřekl," ozval se Radegast, "že něco takového, jako je tenhle rabit, může dokázat tolik věcí a vlastně zaručit úspěch celé výpravy."
"Je v nich mnohem víc, než se zdá," prohlásil nekromant s úsměvem. "A Magalhao je svým způsobem úplně vyjímečný. A proto... Magalhao, teďmáš velké bohatství a můžeš si koupit, co chceš. Ale jsi úplně spokojený? Nemáš třeba poslední dobou nějaké zdravotní potíže?"
"No, často mě bolí hlava a taky se mě zdají divné sny a když se probudím, je mě divná zima, i když je nora dobře vytopená," odpověděl vyjímečně pravdivě rabit, na kterém už se občas začaly podepisovat známky prokletí, vržené Vandalovým Znamením Temnoty, které bylo vtipně použito jako orientační značka pro pajzly.
"Mám pro tebe dobrou zprávu," ušklíbl se Vandal. "Chceš, abys už nikdy neonemocněl a nikdy tě nic nebolelo?"
"Ano, chci," vyhrkl rabit, dokazujíc tak, že vysoká inteligence nepatří k jeho přednostem.
"Dobře," zachechtal se nekromant, vstal a vykřikl:
"Drejn lajf rabit!"
Magalhao sebou začal cukat v křečích, několikrát změnil barvu a nakonec zcela zbledl a přestal se hýbat. Nekromant kolem něj rachle načrtl jakýsi obrazec a začal za mumlání jakýchsi formulí poskakovat kolem rabitova těla.
"KRÝJEJT ZOMBÝ," pronesl nakonec.
Rabitovo tělo sebou párkrát cuklo a trhaně se postavilo na nohy.
"Krásná zombie," přikývl Radegast. "A jestli je pravda, že by mohla být i neviditelná..."
"To bude," zachechtal se Vandal, který zjevně došel k názoru, že z rabita může být přece jen dobrá zombie.
"Pojďte radši chlastat," zabručel Tom Doombadill. "Ty vaše odborné debaty mě lezou krkem."
"No, já mám pořád vlastní zásoby," zašklebil se Radegast, jehož kouzelný roh měl tu krásnou vlastnost, že byl neustále plný, což ušetřilo jeho majiteli spoustu času, který by jinak musel prosedět v hospodách nebo v Groglince.
"Poslyš, co ty to vlastně pořád piješ z toho rohu?" zeptal se ho Doombadill. "Nějaké pivo?"
"Cože? Né, medovinu! Jedině medovinu... pivo, to je pěkná břečka... nechápu jak to může někdo chlastat," odvětil Radegast.
"Škoda že tu nejsou Medjed a El Bond, tahle parta je docela malá," postěžoval si Tom.
"Medjed je pěkný čuně i za střízliva a když se ožere, nadělá větší bordel než parta trpaslíků, které právě někdo ukradl

zlatý poklad. No a El Bond je imunní proti alkoholu, ale těžko proti Znamením Temnoty jako my..."
"No tak si aspoň připijeme na smrt obránců Dobra."
"Nechť zhynou!"
A zábava pokračovala a všichni klábosili a chechtali se a chlastali a chlastali a chlastali...
A pokud se neuchlastali k smrti, tak tam nejspíš chlastají dodnes.